DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

31 października Nr 29. Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 1.20, z przesyłką zwyczajną zł 1.45, poleconą zł 1.75. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

847.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 października 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień drugiego porozumienia do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r., podpisanego w Warszawie dnia 19 października 1936 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia drugiego porozumienia do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką z dnia 4 listopada 1935 r., podpisanego w Warszawie dnia 19 października 1936 r.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 października 1936 r. Nr. 83, poz. 572).

Drugie porozumienie do umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Niemiecki Kanclerz Rzeszy, mając na względzie artykuł 21, ustęp 2, zdanie 1 umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r. i pragnąc przedłużyć moc obowiązującą tej umowy gospodarczej, postanowili zawrzeć porozumienie w tej sprawie i w tym celu mianowali swoimi Pełnomocnikami:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Jana SZEMBEKA, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

Niemiecki Kanclerz Rzeszy:

Pana Hansa Adolfa von MOLTKE, Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego,

którzy po zakomunikowaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Moc obowiązującą umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r., przedłuża się do dnia 31 grudnia 1936 r.

Artykuł 2.

Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi możliwie najrychlej w Berlinie. Porozumienie wejdzie w życie dziesiątego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejsze porozumienie i wycisnęli na nim swe pieczęcie.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i niemieckim.

Warszawa, dnia 19 października 1936 r.

L. S. *Szembek* L. S. *v. Moltke*

848.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 października 1936 r.

o cenie soli, użytej do wywożonych za granicę artykułów żywności.

Na podstawie § 4, pkt 2, lit. a) i § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Cenę soli białej, użytej do wywiezionych za granicę przetworów mięsnych, grzybów, ogórków i masła, obniża się w porównaniu z ceną tej soli obowiązującą w kraju o 0,135 zł na 1 kg.

§ 2. Za „przetwory mięsne" w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się: bekony, peklowane szynki wieprzowe i inne peklowane przetwory mięsne, wędliny z mięsa nierozdrobionego bądź rozdrobionego, oraz konserwy z gęsi, kaczek, kur, gołębi i kuropatw.

§ 3. Do korzystania z obniżonej zgodnie z § 1 ceny soli uprawnione są wszystkie osoby, wywożące za granicę jednorazowo łącznie przynajmniej taką ilość przetworów mięsnych, grzybów, ogórków lub masła, w jakiej się zawiera nie mniej niż 100 kg soli.

§ 4. Przyjmuje się, że ilość soli zawartej:

a) w bekonach stanowi 9%,
b) w peklowanych: szynkach i innych przetworach mięsnych oraz w wędzonych boczkach wieprzowych — 7%,
c) w przetworach mięsnych wędzonych (oprócz boczków wieprzowych) lub konserwowanych, również w puszkach — 3½%,
d) w ogórkach i grzybach — 3%,
e) w maśle — 2%

wagi netto tych artykułów.

§ 5. Osoby zainteresowane powinny zgłaszać się pisemnie o zwrot wynikającej z przepisów § 1 różnicy ceny soli do Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego dołączając do zgłoszenia zaświadczenie urzędu celnego o dokonanym wywozie.

Przewidziane w ustępie poprzedzającym zgłoszenie powinno być dokonane przed upływem 3 miesięcy od daty wywozu. Po tym terminie ustaje obowiązek zwrotu różnicy ceny.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1930 r. w sprawie nabywania soli do wyrobu bekonów i szynek na wywóz za granicę (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 348).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 października 1936 r. Nr 83. poz. 575).

849.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 października 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Przy przywozie towarów wyszczególnionych w załączonych do rozporządzenia niniejszego wykazach Nr 1, Nr 2 i Nr 3, jeżeli towary te nie są oznaczone jako wolne od cła, pobiera się cło zniżone, wyrażone w tych wykazach w procentach cła normalnego (autonomicznego).

2) Cło zniżone oblicza się od stawek zawartych w kolumnie I lub II taryfy celnej przywozowej w brzmieniu każdocześnie obowiązującym, w zależności od tego, z której kolumny stawki celne mają do danego towaru zastosowanie.

§ 2. Urzędy celne stosują cło zniżone bądź zwalniają od cła:

a) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 1 — za pozwoleniem Ministra Skarbu i na warunkach w tym pozwoleniu przewidzianych,
b) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 2 — na podstawie zaświadczenia izby przemysłowo - handlowej, właściwej terytorialnie dla danego zakładu przemysłowego, a jeśli chodzi o przywóz tych towarów na obszar W. M. Gdańska dla użycia ich na tym obszarze — na podstawie zaświadczenia Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku,
c) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 3 — bez osobnych na to pozwoleń lub zaświadczeń.

§ 3. Zaświadczenia wymienione w punkcie b) § 2 rozporządzenia niniejszego powinny zawierać:

a) nazwę izby, która zaświadczenie wystawiła,
b) miejsce i datę wystawienia zaświadczenia,
c) powołanie rozporządzenia niniejszego, jako podstawy prawnej dla wydania zaświadczenia,
d) nazwę i siedzibę firmy, której zaświadczenie zostało wydane oraz oznaczenie miejsca zakładu przemysłowego, dla którego towar jest przeznaczony,
e) nazwę towaru w brzmieniu podanym w wykazie Nr 2 oraz ilość tego towaru,
f) stwierdzenie, że podana ilość towaru odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorstwa lub jego zdolności przetwórczej oraz wskazanie w jakim okresie czasu towar ma być przerobiony,
g) stwierdzenie, że towar objęty zaświadczeniem jest przeznaczony do celów określonych w wykazie Nr 2,
h) nazwę urzędu celnego, w którym ma być dokonana odprawa celna,
i) wymienienie urzędu celnego, znajdującego się najbliżej zakładu przemysłowego, dla którego towar jest przeznaczony,
j) podpis i pieczęć izby wystawiającej zaświadczenie.

§ 4. 1) Zaświadczenia wystawiane przez izby (pkt b § 2) są ważne na okres obowiązywania rozporządzenia niniejszego; mogą być one wykorzystywane częściowo, lecz co najwyżej przy pięciu zgłoszeniach celnych.

2) Zaświadczenia powołane w ust. 1 nie wykorzystane całkowicie przy pięciu zgłoszeniach celnych nie mogą być wykorzystane przy zgłoszeniach celnych następnych, chociażby termin ich ważności (ust. 1 § 4) jeszcze nie upłynął.

§ 5. 1) Urząd celny położony najbliżej zakładu przemysłowego obowiązany jest przeprowadzić kontrolę, czy towar odprawiony za cłem zniżonym lub bez cła został użyty przez zakład przemysłowy wymieniony w zaświadczeniu, do celu określonego dla danego towaru w wykazie Nr 2. Jeżeli przeprowadzenie kontroli nie należy do urzędu celnego odprawiającego, to urząd ten, w celu dokonania kontroli, przesyła dane dotyczące odprawionego towaru urzędowi celnemu położonemu najbliżej zakładu przemysłowego.

2) Zakład przemysłowy obowiązany jest prowadzić rejestr wykazujący dokładnie przychód i rozchód towarów, do których zastosowano zwolnienie od cła lub cło zniżone, przewidziane w wykazie Nr 2.

3) Postanowienia ust. 1 pkt b) i c) § 18 przepisów wykonawczych do prawa celnego mają tu zastosowanie.

§ 6. 1) Gdy przed wydaniem do wolnego obrotu towaru, wyszczególnionego w wykazie Nr 1, strona nie złożyła podania o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła tego towaru, Minister Skarbu może dodatkowo wydać pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) przed wydaniem towaru do wolnego obrotu została ustalona na wniosek strony tożsamość towaru w sposób określony przepisami wykonawczymi do prawa celnego;
b) strona złożyła, w ciągu 30 dni od daty uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych, podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego lub zwolnienia od cła.

2) W przypadkach, gdy przed podjęciem do wolnego obrotu towaru, wymienionego w wykazie Nr 1, strona złożyła podanie o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła, lecz podjęła towar do wolnego obrotu przed otrzymaniem takiego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli, przy zachowaniu przepisu pkt a) ust. 1 paragrafu niniejszego, strona złożyła podanie o zwrot wspomnianej różnicy w ciągu 30 dni od daty pisma, którym Ministerstwo Skarbu zawiadomiło ją o wydaniu pozwolenia.

3) Jeżeli strona wniosła zażalenie w sprawie zastosowania taryfy celnej lub przepisów celnych, bieg 30-dniowych terminów, określonych w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego, rozpoczyna się od daty doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancji.

4) Podania określone w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego strona powinna złożyć, dołączając kwit celny, w urzędzie celnym, który dokonał odprawy. Urząd Celny prześle otrzymane podanie do Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami stwierdzającymi tożsamość towaru.

§ 7. Gdy towar, wymieniony w wykazie Nr 1 do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 269) w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 17 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 346), z dnia 26 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 443) i z dnia 25 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 520) został odprawiony ostatecznie za cłem normalnym, w okresie do dnia 31 października 1936 r., Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy należności celnych na warunkach ustalonych w § 6 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 r.

§ 8. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r. i obowiązuje do dnia 30 kwietnia 1937 r. włącznie.

2) Pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego bądź zwolnienie od cła, wydane na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1936 r., w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 269) w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 17 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 346), z dnia 26 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 443) i z dnia 25 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 520), zachowują swą ważność do dnia 30 kwietnia 1937 r. włącznie, jeżeli dotyczą towarów wyszczególnionych w wykazie Nr 1 rozporządzenia niniejszego; w tych przypadkach cło zniżone lub zwolnienie od cła stosuje się według norm ustalonych w rozporządzeniu niniejszym. Nie dotyczy to jednak pozwoleń Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego przy przywozie części zamiennych do samochodów, motocykli i ciągówek (z grup: 65, 66, 67, 69, 70 i 71 t. c. przywozowej); pozwolenia te, wydane na podstawie rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 269) tracą swą ważność z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 października 1936 r. Nr. 83, poz. 576).

Załączniki do § 1 rozp. Min. Skarbu z dnia 27 października 1936 r. (poz. 849).

WYKAZ Nr 1.

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 12	Łubin — do siewu	bez cła
z 23 p. 1	Pestki chleba świętojańskiego — do celów przemysłowych	30
24 p. 2	Nasiona lnu, konopi — do siewu	bez cła
24 z p. 4	Nasiona soi, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie do dnia 28 lutego 1937 r. — do przerobu na olej do konserw rybnych	10
60 p. 4 uwaga 3	Pomarańcze gorzkie tak zwane „grape fruits", sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie od dnia 1 grudnia 1936 r.	60
82 z p. 5a i b	Pieprz turecki w suchych strączkach z wyjątkiem mielonego, sprowadzany do przerobu	5
83 p. 2 z lit. a	Sadzonki ukorzenione winorośli	bez cła
z 89 p. 1	Używane w lecznictwie rośliny i ich części, nierozdrobnione	20
117 z p. 1 i z uwagi 1 oraz z p. 2	Śledzie solone — o ile 10 kg tych śledzi zawiera nie więcej niż 60 sztuk	33 1/3
134 p. 2	Szczecina oczyszczona do celów przemysłowych	35
134 z p. 3	Szczecina sortowana, czarna — do celów przemysłowych	20
z 159 p. 2	Skaleń mielony	bez cła
z 165 p. 3	Kwarc i pegmatyt — mielone	bez cła
z 216 z p. 2	Tran mętny przy 15° C i wyżej — do rafinowania dla celów leczniczych	30
254 z p. 3	Stynki suszone (osmerus eperlanus L)	5
z 255	Śledzie wędzone tzw. „strömlingi"	40
z 255	Śledzie wędzone tzw. „strömlingi" — do przerobu fabrycznego	20
z 311	Chlorek cynowy — do celów przemysłowych	5
320 z p. 4	Proszek składający się z tlenków żelaza z dodatkiem tlenków manganu, krzemu, glinu oraz tlenków innych metali — do wyrobu elektrod	50
374 z p. 1	Bromek metylu	15
z 345	Oleje fuzlowe — do celów przemysłowych	40
396 z p. 2	Antrachinon	8
397 z p. 1	Orto — i paratoluidyna oraz ich mieszaniny	10
397 z p. 6	Tolidyna	15
397 z p. 6	Dwuchlorobenzydyna — do celów przemysłowych	20
397 z p. 8	Fenyloalfanaftyloamina	30
397 z p. 8	Tolilonaftyloamina	15
397 z p. 9	Kwasy dwuaminostylbenodwusulfonowe i kwasy naftyloaminosulfonowe 1. 6 i 1. 7 (kwasy cleve)	30
397 z p. 12	Przyśpieszacz wulkanizacyjny (vulcacit F), sprowadzany przez fabryki — do wyrobu opon, dętek i ochraniaczy — samochodowych, motocyklowych i samolotowych	1
397 z p. 12	Dwufenyloguanidyna i dwutoliloguanidyna, sprowadzane jako środki do przyśpieszania wulkanizacji gumy	50
399 z p. 3	Kwas paraaminosalicylowy — do celów przemysłowych	5
399 z p. 6	Fenetydyna — do wyrobu fenacetyny	bez cła
z 401	Czteroetylodwuaminobenzhydrol	15
z 403	Indygo — do wyrobu barwników	10
z 408	Sadze	55
z 408	Sadze gazowe — do wyrobu opon, dętek i ochraniaczy — samochodowych, motocyklowych i samolotowych	2
423 z p. 3	Lakiery asfaltowe z zawartością benzyny — do izolowania cewek transformatorów	50
z 479	Siarczan potasu, oprócz osobno wymienionego — do celów przemysłowych	bez cła
487 p. 2	Celuloid w blokach, płytach, arkuszach, prętach, rurach	25

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
488 p. 1 z lit. a i p. 2 z lit. a	Nie wyrabiane w kraju materiały plastyczne sztuczne na podstawie kazeiny, żelatyny, krochmalu, fenoli, mocznika, formaliny itp. — w proszku lub w ziarnkach — do celów przemysłowych	40
490 z p. 2	Masa, zawierająca ziemię okrzemkową, tłuszcz i nikiel lub sole niklu — do użycia jako katalizator przy utwardzaniu tłuszczów i olejów	10
490 z p. 2	Produkt, zawierający saponinę i dwuwęglan sodu — do gaśnic przeciwpożarowych	10
490 z p. 2	Fosforan trójkrezylu	10
490 z p. 2	Tak zwane „gardinole" w postaci płynnej lub mazistej (produkty otrzymane przez działanie kwasu siarkowego na wyższe alkohole) — do wyrobu gaśnic przeciwpożarowych	40
490 z p. 2	Przyśpieszacz wulkanizacyjny (Vulcacit Thiuram), sprowadzany przez fabryki — do wyrobu opon, dętek i ochraniaczy—samochodowych, motocyklowych i samolotowych	2
z 493	Skóry baranie surowe, odwłosione	50
z 494	Skóry baranie odwłosione, piklowane, nieszpaltowane	50
z 497 z p. 4	Skóry twarde, wyprawione na pasy w kruponach, wyprawy roślinnej i mineralnej — do wyrobu pasów pędnych	30
z 503 p. 1 b	Skóry kozie i koźle wyprawy roślinnej, koloru naturalnego, bez wyciśniętego deseniu, w całości, połówkach, wagi w całej skórze 2 kg i mniej — do wyrobu skór galanteryjnych	40
z 515	Odpadki skórzane, odwłosione — do wyrobu kleju	10
571 p. 1	Włókna sztuczne cięte (vistra)	
	a) niebarwione	6
	b) barwione	20
606 p. 1	Przy przywozie odpadków bawełnianych drogą lądową z państw, sprowadzających bawełnę surową przez porty polskiego obszaru celnego, pobiera się cło zniżone w wysokości zł 1 od 100 kg netto.	
611 z p. 2	Przędza bawełniana surowa nitkowana z dwóch lub więcej nici pojedynczych — do wyrobu sieci rybackich	bez cła
z 613 z p. 1 a	Tkanina bawełniana surowa o wadze 1 m² powyżej 160 g i o gęstości osnowy i wątku w 1 cm² do 40 nitek — do wyrobu opon samochodowych, motocyklowych i samolotowych	2
z 630 p. 3	Przędza rami do Nr 35 (wyłącznie) w motkach, o wadze motka powyżej 100 g oraz Nr 35 i wyżej w motkach, o wadze motka powyżej 50 g, surowa, nitkowana — do przerobu fabrycznego	10
z 631	Przędza rami w kłębkach, na rurkach, lub na szpulkach, bielona, nienitkowana — do przerobu fabrycznego	15
648 z p. 1	Sieci do rybołówstwa, wszelkie	10
z 720 p. 2	Kauczuk surowy, myty: w płytach, płytkach, arkuszach, sprowadzany przez porty polskiego obszaru celnego przez fabryki — do wyrobu opon, dętek i ochraniaczy — samochodowych, motocyklowych i samolotowych	2
z 745	Wyroby z gumy miękkiej tzw. „Laticel" i „Dunlopillo"	20
z 769	Ćwieki, kołki, szpilki do obuwia, nie we wstęgach	$66^2/_3$
z 782 z p. 1	Płyty z rozdrobnionej i zespojonej kory drzewa korkowego, o grubości powyżej 50 mm — do przerobu fabrycznego	20
810 z uwagi	Stare gazety i czasopisma w języku niemieckim, niepodziurawione i niepokrajane w myśl uwagi do poz. 792 — dla celów kulturalnych ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
836 z p. 1	Książki obrazkowe dla dzieci nawet z przeważającą ilością rysunków, z tekstem lub napisami w języku niemieckim, również w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 838	Kalendarze z tekstem niemieckim, również książkowe z działem literackim — dla celów kulturalnych ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 839	Nuty kompozytorów niemieckich nawet bez tekstu oraz wszelkie z tekstem niemieckim lub napisami niemieckimi, również w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W.M. Gdańska	bez cła
z 842 pp. 1 i 2	Reprodukcje dzieł artystów malarzy niemieckich, również w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
842 z p. 3	Wielobarwne: obrazy, tablice, atlasy przyrodnicze i techniczne, okładki do takichże atlasów, tablice i obrazki rozkładane na papierze, kartonie, tekturze, również podklejone oraz inne tym podobne — wszystko o charakterze pomocy szkolnych i naukowych z tekstem lub napisami w języku niemieckim, chociażby w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdanska . .	bez cła
z 843	Mapy, plany, również w atlasach, chociażby podklejone, oprawione, w połączeniu z listwami, oprócz osobno wymienionych, z tekstem lub napisami w języku niemieckim — dla celów kulturalnych ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
897 z p. 3	Emalia w proszku — do wyrobu wanien żeliwnych emaliowanych . .	6
900 z p. 3	Rurki ze szkła białego — do wyrobu ampułek itp. opakowań . . .	30
904 z p. 1	Rurki zabarwione w masie — do wyrobu ampułek itp. opakowań . .	50
927 z p. 1	Łom żeliwny i odpadki żeliwne, sprowadzane przez huty żelazne . .	5
z 929 p. 1 z lit. d i uwaga 2	Żelazo taśmowe w rolach, na zimno walcowane o grubości powyżej 0.10 mm do 0.20 mm, o szerokości poniżej 700 mm, — do wyrobu taśmy obołowionej	40
z 929 p. 1 lit. c, d i uwaga 2	Stal zwykła płaska na zimno walcowana, o szerokości poniżej 700 mm i o grubości 1,2 mm i mniej —do wyrobu łańcuchów do rowerów . .	10
929 z p. 3 lit. a	Żelazo i zwykła stal, — kształtowe, o długości od 5 do 17 metrów — do budowy zapór wodnych oraz morskich budowli wodnych . .	20
z 930 p. 1 z lit. f i uwaga 1-a oraz z 929 p. 1 z lit. d i uwaga 2	Żelazo taśmowe o szerokości poniżej 700 mm oraz blacha żelazna — wszystko na zimno walcowane, o grubości 0.15 mm do 0.17 mm — do wyrobu kółek do obuwia	20
z 964 p. 1 b i p. 2	Nie wyrabiane w kraju żerdzie stalowe, pompowe dla kopalń nafty . .	20
968 z p. 3 z lit. c	Blacha cynkowa niklowana o grubości od 0.10 do 0.17 mm — do wyrobu guzików	50
984 p. 1 oraz uwagi: 2, 3, 4b, 5 i 6	Druty ze stopów miedzi — do wyrobu tkanin drucianych bez końca .	20
997 p. 3 z lit. a	Metal płatkowy aluminiowy w rolach, niczym nie pokryty—do przerobu fabrycznego	50
z 1006	Nie wyrabiane w kraju narzędzia i przybory wiertnicze udarowe i obrotowe do wierceń ziemnych	20
z 1006 p. 4	Nie wyrabiane w kraju łączniki tzw. „Tool Joints" do płuczkowych przewodów wiertniczych	15
z 1042 pp. 1 i 2	Nie wyrabiane w kraju dna wygięte kotłowe, żelazne i stalowe . .	15
z 1058, 1059, 1060, 1061 i 1064	Nie wyrabiane w kraju maszyny — do przeróbki lnu i konopi . . .	10
z 1084 p. 3	Nie wyrabiane w kraju pędnie do urządzeń wiertniczych systemu „Rotary", nawet w stanie podzielonym	20
1088 p. 1c II	Ręczne opryskiwacze plecakowe	17
1088 p. 2f II	Sprzężajowe siewniki do nawozów sztucznych	65
1088 p. 2m II	Sprzężajowe obsypniki jedno i wielorzędowe, pielniki, obsypniki-pielniki — o wadze sztuki 100 kg i mniej	60
1090 p. 1	Młocarnie do zbóż o wadze sztuki:	
a	powyżej 3000 kg	40
b	powyżej 1000 do 3000 kg	60
c	1000 kg i mniej	75
	Uwaga: Przy odprawie celnej powyższych młocarń za cłem zniżonym nie mają zastosowania postanowienia uwagi do pkt 1 poz. 1090 t. c. przywozowej.	

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
1090 p. 6 z lit. a	Bukowniki do koniczyny o jednym bębnie, o wadze powyżej 1500 kg .	65
1092 p. 1 z lit. a	Sieczkarnie bębnowe o szerokości gardła powyżej 310 mm . . .	80
1096 z p. 7	Wylęgarnie o pojemności 1000 jaj i więcej	5
z grup: 63, 64, 65, 67 i 69	Nie wyrabiane w kraju półfabrykaty i gotowe części — do wyrobu silników do wagonów motorowych	20
z grup: 67 i 69	Nie wyrabiane w kraju silniki elektryczne i spalinowe oraz nie wyrabiane w kraju maszyny i aparaty elektryczne, sprowadzane przez fabryki maszyn, jako urządzenie napędowe w celu wmontowania ich do maszyn	35
z grup: 63, 66, 67, 69, 71 i 73	Nie wyrabiane w kraju półfabrykaty, gotowe części i maszyny — do budowy (wmontowania) wagonów i drezyn motorowych . . .	35
z grup: 67, 69 i 73	Nie wyrabiane w kraju maszyny i aparaty, oprócz osobno wymienionych w rozporządzeniu niniejszym — do celów produkcyjnych . . .	35
z grupy 68	Nie wyrabiane w kraju maszyny, aparaty, ich części, oprócz osobno wymienionych w rozporządzeniu niniejszym, — do celów produkcyjnych	10
z 1124 p. 1	Nie wyrabiane w kraju elektrody z masy węglowej oraz ich części — do celów przemysłowych	10
z 1124 p. 2	Nie wyrabiane w kraju elektrody z masy grafitowej oraz ich części — do celów przemysłowych	5
z 1131 z p. 1	Nie wyrabiane w kraju izolatory z częściami metalowymi typu kondensatorowego, o wadze sztuki: powyżej 2 kg do 300 kg	40
	powyżej 300 kg	20
1133 p. 1 d	Lokomotywy normalnotorowe elektryczne, silnikowo-elektryczne . .	35
1133 p. 2 c	Lokomotywy wąskotorowe elektryczne	35
1137	Ciągówki (traktory) — do celów przemysłowych	35
z 1137 p. 1	Ciągówki (traktory) z silnikiem 6 cylindrów i mniej, oprócz gąsienicowych	16
1145 z p. 9	Nie wyrabiane w kraju koła samochodowe, sprowadzane przez fabryki opon samochodowych	5
1145 z p. 9	Nie wyrabiane w kraju koła tarczowe samochodowe, sprowadzane przez wytwórnie przyczep samochodowych	bez cła
z grup: 65, 66, 67, 69, 70 i 71	Części zamienne do samochodów, motocykli i ciągówek: klamki; korki do chłodnic; korbki (poz. 994 z pp. 2 i 3); taśmy hamulcowe (z poz. 1035); koła zębate (poz. 1084 z p. 8); części silników (poz. 1085 p. 8); pierścienie tłokowe (poz. 1085 z p. 9); tłoki (1085 z p. 10b III); prądnice, magneto, sygnały akustyczne—i ich części; rozruszniki-startery (z poz. 1099); świece do silników (z poz. 1131); części metalowe samochodów i motocykli (poz. 1145 pp. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14), — sprowadzane do zamiany zużytych części na nowe w gotowych samochodach, motocyklach i ciągówkach	30
1154 i uwaga 2	Statki morskie i rzeczne, łodzie	bez cła
z grup: 67, 69 i z 73—poz. 1160 pp. 5 i 6	Nie wyrabiane w kraju maszyny i aparaty, sprowadzane przez fabryki części samochodowych i motocyklowych	10
z grup: 67, 69 i z 73—poz. 1160 pp. 5 i 6	Nie wyrabiane w kraju maszyny i aparaty, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli .	10
z grup: 63, 64, 65, 67 i 71	Półfabrykaty i nie obrobione części samochodów i motocykli, sprowadzane przez fabryki części samochodowych i motocyklowych — do obróbki na gotowe części	5
z grup: 63, 64, 65	Półfabrykaty — do wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli	5

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z grup: 66, 67, 69, 70, 71, 73 i 74	Gotowe części, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli — do wyrobu samochodów, podwozi samochodowych oraz motocykli	5
	Uwaga: Cło zniżone nie ma zastosowania do podwozi samochodowych — z poz. 1138 t. c. przywoz. oraz do gotowych wykończonych nadwozi samochodowych z poz. 1140 t. c. przywozowej.	
z 1164 z p. 2 lit. b	Cylindry szklane z podziałkami, o wadze sztuki 250 g i mniej — do wyrobu lub naprawy strzykawek lekarskich	50
1168 p. 7 z lit. e	Naświetlone pozytywy kroniki filmowej	bez cła
1168 p. 7 I i II	Wstęgi kinematograficzne naświetlone, dźwiękowe i nieme, wyprodukowane przez polskie lub gdańskie przedsiębiorstwa, przy udziale polskich lub gdańskich artystów, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie do dnia 30 listopada 1936 r. — przeznaczone do robienia kopii	5
z działu VII, VIII, X, XII, XIII, XIV, XV i XVI	Przedmioty, z wyjątkiem urządzeń kajutowych i kuchennych, stanowiące normalny, niezbędny do prawidłowego i bezpiecznego pływania osprzęt statków morskich, należące do statków przeznaczonych do rozbiórki, odpowiadające, pod względem jakości i ilości, przeznaczeniu i wielkości tych statków	bez cła
—	Przedmioty inwentarza statków morskich, konieczne do spełniania przeznaczenia statków, — o ile nie mogą być zwolnione od cła na podstawie t. c. przywozowej	bez cła
—	Materiały do budowy i naprawy statków morskich oraz przedmioty ich wyposażenia, — o ile nie mogą być zwalniane od cła na podstawie art. 22 ust. 21 prawa celnego	bez cła
	Materiały do budowy i naprawy łodzi motorowych morskich oraz przedmioty ich wyposażenia, — o ile łodzie te mają być przeznaczone do celów rybackich lub technicznej obsługi portów morskich . .	bez cła
z 1184	Nie wyrabiane w kraju części instrumentów muzycznych — do wyrobu instrumentów muzycznych	25
z 1211 p. 1	Nie wyrabiane w kraju wyroby, wykonane ze sztucznych materiałów plastycznych, choćby z dodatkiem metali nieszlachetnych — do celów produkcyjnych	35

WYKAZ Nr 2.

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 101	Olej talowy — do wyrobu środków dla ochrony roślin . .	10
z 152 p. 4	Gips mielony — do fabrykacji porcelany i fajansu oraz kwasoodpornych naczyń kamionkowych	55
z 157 p. 2	Szpat ciężki mielony — do wyrobu litoponu	20
z 170 p. 2	Elektro-korundy i węglokrzemy w ziarnkach, rozdrobnione lub zmielone — do wyrobu tarcz szlifierskich	50
200 z p. 6	Olej smarowy, zmieszany z olejami i tłuszczami zwierzęcymi i roślinnymi — przeznaczony do użycia przy wytłaczaniu z porcelany artykułów elektrotechnicznych	bez cła
z 202	Wosk bitumiczny o punkcie topliwości 75° C i wyżej — do celów przemysłowych:	
p. 1	bielony	20
p. 2	inny	35
210	Olej drzewny — do wyrobu lakierów	50
213 z p. 3	Substrat bituminowo-olejowy — do wyrobu farb rdzochronnych	10
299 z p. 22	Fosforan dwusodowy — do wykańczania tkanin z jedwabiu naturalnego	50
z 303 z p. 5	Krzemowapń (calcium silicium), również z domieszką manganu, magnezu, żelaza itp. — do celów przemysłowych	18

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
305 p. 4	Siarczan baru strącony — do wyrobu papieru	50
310 z p. 1	Tlenek glinu — do wyrobu korundu żółtego	15
314 z p. 3	Pięciochlorek antymonu — do produkcji barwników kadziowych . .	25
317 z p. 1	Nadmanganian potasowy — do celów przemysłowych	33
332 p. 2	Bezwodnik octowy — do celów przemysłowych	20
z 348 z p. 2	Dwuchloroetan — do produkcji barwników kadziowych . . .	30
z 350 p. 2	Siarczan metylu (nie w ampułkach) — do produkcji barwników kadziowych	5
z 353 p. 2	Kwas chlorooctowy — do produkcji barwników kadziowych . . .	15
z 356	Estry kwasu malonowego płynne oraz estry pochodnych kwasu malonowego płynne — do produkcji preparatów farmaceutycznych . .	30
360 z p. 3	Lecytyna roślinna — do wyrobu czekolady	10
z 384	Kaktus (cactus grandiflorus) w spirytusie — do dalszego przerobu na środki lecznicze	25
390 p. 2b	Struny jelitowe — do wyrobu rakiet tenisowych	10
395 z p. 1	Chlorek kwasu paratoluolosulfonowego — do celów przemysłowych .	12
395 p. 3	Kwas ftalowy i jego bezwodnik — do celów przemysłowych . . .	7
395 p. 4	Chlorek benzoilu — do wyrobu barwników	15
396 z p. 1	Benzaldehyd — do wyrobu barwników syntetycznych oraz kwasu fenylocynchoninowego	15
396 z p. 2	Betametyloantrachinon, kwas antrachinonosulfonowy i jego sól sodowa — do celów przemysłowych	8
396 z p. 3	Kwas antrachinonodwusulfonowy i jego sól sodowa, chloro-antrachinon, dwuchloroantrachinon — do wyrobu barwników	20
397 z p. 1	Metatoluidyna, meta- i paraksylidyna — do celów przemysłowych . .	10
397 z p. 2	Ortoanizydyna, krezydyna, dwumetyloanilina, dwuetyloanilina, etylobenzyloanilina i jej sulfokwas, kwas antranilowy — do celów przemysłowych	30
397 z p. 4	Tioanilina — do celów przemysłowych	45
397 z p. 4	Acetoparafenylenodwuamina — do celów przemysłowych	10
397 z p. 6	Dwuchlorotolidyna, dwuanizydyna — do celów przemysłowych . .	20
397 z p. 8	Etyloalfanaftyloamina — do celów przemysłowych	30
397 z p. 9	Kwas naftyloaminosulfonowy 1. 5, kwas naftyloaminodwusulfonowy 2. 4. 8 (kwas C), kwas betanaftyloaminosulfonowy 1. 2 (kwas Tobiasa) — do celów przemysłowych	30
397 p. 10	Aminoantrachinon — do celów przemysłowych	5
397 z p. 12	Kumidyna — do celów przemysłowych	30
397 z p. 12	Chloro-5-aminoantrachinon i leuko-1. 4 — dwuaminoantrachinon — do wyrobu barwników	50
397 z p. 12	Kwas fenylonaftyloaminosulfonowy 1. 8 i kwas tolilonaftyloaminosulfonowy 1. 8 — do celów przemysłowych	22
397 z p. 12	Izatyna — do wyrobu kwasu fenylocynchoninowego	bez cła
397 z p. 12	Kwas chlorotoluidynosulfonowy i kwas paratoluidynometasulfonowy — do celów przemysłowych	20
397 z p. 12	4 nitrometylo 1. 2 benzimidazol — do celów przemysłowych . . .	27
397 z p. 12	Dwuaminoantrahydrochinon, chloroaminoantrachinon—do wyrobu barwników kadziowych	40
398 z p. 1a	Rezorcyna — do celów przemysłowych	5
398 z p. 7	Kwas naftolomonosulfonowy 2. 7, kwas naftolomonosulfonowy 1. 5 — do celów przemysłowych	30
398 z p. 9	Para-chlorofenol — do wyrobu barwników	10
399 z p. 1	Aminofenol — do celów przemysłowych	20
399 z p. 5	Kwas aminonaftolodwusulfonowy 2. 8. 3. 6 (kwas 2 R), kwas aminonaftolosulfonowy 1. 8. 4 (kwas S), kwas aminonaftolosulfonowy 2. 5. 7. (kwas I) kwas aminonaftolodwusulfonowy 1. 8. 2. 4 (kwas 2 S)—do celów przemysłowych	35
399 z p. 6	Nitrobenzylidenometaamidofenol, parachloroortoaminofenolosulfokwas, kwas amidoazolowy (paraaminofenylo 1. 2 naftiminoazolo-5-oksy-7-sulfokwas) pochodna mocznikowa kwasu aminonaftolosulfonowego 2. 5. 7. — do celów przemysłowych	35

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
400 z p. 1	Fenylometylopyrazolon, fenylosulfometylopyrazolon — do celów przemysłowych	5
z 401	Keton Michlera — do celów przemysłowych	20
z 402	Fenylohydrazyna — do celów przemysłowych	30
410 z p. 2	Łupek bitumiczny w kawałkach, palony (skoksowany), czarny — do wyrobu farb	25
410 z p. 2	Braunsztyn w proszku — do produkcji cynku elektrolitycznego, baterii elektrycznych oraz soli manganowych	bez cła
486 p. 2 z lit. a I	Acetoceluloza w arkuszach nie barwionych—do wyrobu niepalnych błon rentgenologicznych	10
z 488 p. 1 z lit. b. I	Bakelit w prętach i rurach, nie obrobionych — do celów przemysłowych	50
490 z p. 1	Nieorganiczne przetwory chemiczne, osobno nie wymienione, używane jako katalizator — do syntezy amoniaku	bez cła
490 z p. 1	Masy kontaktowe, sporządzone z pumeksu, względnie z ziemi okrzemkowej, przesyconych solami wanadu, również z zawartością do 0,1% platyny — do celów przemysłowych	10
490 z p. 2	Alkohole: oleinowy, cetylowy i stearynowy — do celów przemysłowych	30
490 z p. 2	Pyren — do wyrobu barwników kadziowych	20
490 z p. 2	Oxybutyraldehyd — do wyrobu barwników kadziowych	20
490 z p. 2	Organiczne przetwory chemiczne, osobno nie wymienione, używane jako odczynniki chemiczne przy płukaniu rud cynkowych	5
490 z p. 2	Mocznik — do wyrobu preparatów farmaceutycznych	30
z 674 p. 1	Kręgi z szarpanych nici bawełnianych, luźno związane — do wyrobu wałów kalandrowych	10
z 674 p. 4	Krążki, płyty, tarcze z materiałów włóknistych, impregnowanych bakelitem — do wyrobu kół zębatych	40
787 z p. 3	Walce z rozdrobnionej i zespojonej kory drzewa korkowego, o średnicy powyżej 15 mm, o długości powyżej 500 mm do przerobu fabrycznego	20
z 815 p. 2b	Papier czerwonoczarny i zielonoczarny tzw. „duplex" niedrukowany (bez zawartości miazgi drzewnej lub z zawartością jej 30% i mniej), sprowadzany przez wytwórnie błon fotograficznych — do opakowania błon fotograficznych	40
842 p. 4	Dekalkomania — do wyrobu porcelany i fajansu	50
845 z p. 1a	Papier czerwonoczarny i zielonoczarny tzw. „duplex" drukowany jednobarwnie, sprowadzany przez wytwórnie błon fotograficznych — do opakowania błon fotograficznych	10
900 p. 4 z lit. b	Ampułki szklane — do chlorku etylu	62
927 z p. 1	Opiłki żeliwne, sprowadzane przez fabryki chemiczne	bez cła
930 z p. 4c	Blacha stalowa zwykła (taśmowa) niklowana, dziurkowana o grubości 1 mm i mniej — do produkcji akumulatorów żelazo-niklowych	40
z 945 pp. 1a i 2a	Walce maszynowe żeliwne, chociażby utwardzane, z nie oszlifowanymi powierzchniami roboczymi, o wadze sztuki powyżej 600 kg, średnicy walca 250 mm i więcej, długości walca mierzonej bez czopów 2000 mm i więcej — do wyrobu wygładzarek	20
z 947 ewentualnie uwaga 2	Drut stalowy hartowany — do wyrobu szczotek	15
z 947 pp. 1, 2, ewent. uwagi 1, 2, 4	Drut żelazny i stalowy korytkowy, chociażby nacięty, pokryty nieszlachetnymi metalami — do wyrobu mechanizmów parasolowych	60
z 964 p. 1a	Formy stalowe obrobione o wadze sztuki powyżej 100 kg — do wyrobu rur żeliwnych, lanych systemem odśrodkowym	20
978 p. 4a z I i z III	Blacha aluminiowa, prostokątna, surowa o szerokości powyżej 500 mm i o grubości powyżej 0,5 mm oraz o szerokości powyżej 300 mm i o grubości 0,1 mm i mniej — do wyrobu folii aluminiowej	5
z 989 p. 3	Zamknięcia niklowane do ampułek szklanych do chlorku etylu	65
z 994 p. 1 z lit. a I	Szyny miedziane lane, surowe, o wadze sztuki powyżej 500 g — do wyrobu cynku elektrolitycznego	10

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 994 p. 1 z lit. b I	Bloki lane cylindryczne z otworem, aluminiowe, o zawartości aluminium 99,7%, o wadze sztuki powyżej 150 g — do wyrobu rur aluminiowych	bez cła
z 1036 p. 3c ew. uwaga 2	Wentyle do dętek samochodowych, motocyklowych i samolotowych, o wadze sztuki 1 kg i mniej — dla fabryk wyrabiających opony i dętki samochodowe, motocyklowe i samolotowe . . .	2
1085 z p. 10 lit. b II	Walce miedziane obrobione lecz niegrawerowane—do drukowania tkanin	10
z 1160 z p. 3a	Sprawdziany (kalibry gwintowane) o wadze sztuki powyżej 500 g — do wyrobu rur	10
1168 p. 7d	Wstęgi kinematograficzne nienaświetlone, sprowadzane — do wyrobu wstęg kinematograficznych, naświetlonych	15
1267 z p. 1	Drut srebrny specjalny tzw. topikowy o średnicy lub grubości powyżej 0,75 mm — do wyrobu bezpieczników	20
1267 z p. 2	Drut srebrny specjalny tzw. topikowy o średnicy lub grubości 0,75 mm i mniej — do wyrobu bezpieczników	40

WYKAZ Nr 3.

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
23 z p. 1	Pestki morelowe	40
z 68 z p. 2	Miąższ morelowy w opakowaniu hermetycznym	25
z 89 p. 1	Cebula morska nierozdrobniona	bez cła
z 177 p. 1b	Żużle żelazne o zawartości żelaza powyżej 50%	5
295 p. 8	Fosfor	bez cła
z 297	Gaz świetlny, sprowadzany przewodami rurowymi	bez cła
305 p. 2	Dwutlenek baru	20
z 350 p. 2	Chlorek metylu (nie w ampułkach)	30
405 z p. 2	Ekstrakt katechu	17
422 z p. 2	Węgle do rysowania	25
461	Wosk do szczepienia drzew	32
z 486 z p. 1	Acetoceluloza w ziarnkach i proszku	30
z 486 p. 2 z lit. a II	Acetoceluloza w prętach barwionych	15
490 z p. 1	Wodorotlenek kadmu, również z domieszką tlenków żelaza . . .	30
721 p. 1	Regenerat gumowy	12
z 746 z p. 2c	Półfabrykaty z gumy twardej o wadze sztuki 100 g i mniej z odciśniętymi lecz nie rozciętymi zębami	20
z 838	Kalendarze książkowe z działem literackim w języku słowackim . .	bez cła
866	Sączki z gliny	70
944 z pp. 1 i 2a i b	Walce hutnicze żeliwne chociażby utwardzane: surowe lub z powierzchnią z gruba obdartą, również z obtoczonymi czopami, frezowanymi rozetami, o średnicy 850 mm i wyżej, lub o średnicy 700 mm do 849 mm jeżeli długość walca mierzona bez czopów wynosi 2900 mm i wyżej	20
1000 p. 4	Motyki, sapy, dziabki, grabie, grace, pazurki ogrodnicze, kantowniki i szufelki ogrodowe — surowe, bejcowane, lakierowane, chociażby z trzonami	52
1000 p. 6a	Kosy	5
1018 p. 10b	Nożyce do strzyżenia owiec	65
1018 p. 10c	Nożyce ogrodnicze	32
1018 p. 10d	Sekatory	26
z 1036 p. 3	Automatyczne rozdzielacze pary typu „Py 10", stanowiące część przyrządu „Pyram" dla instalacji na parowozach	50

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
1041 z p. 1	Walczaki do kotłów wodnorurkowych, tj. zbiorniki pary i wody, wykute z jednego bloku, również spawane z jednym szwem podłużnym — o średnicy powyżej 1199 mm i o długości 6200 mm i wyżej	15
1088 p. 1 z lit. a	Ręczne walce, używane w ogrodnictwie	57
1088 p. 1b	Siewniki ogrodowe ręczne	55
1088 p. 1 cl	Ręczne opryskiwacze: taczkowe, wózkowe	43
1088 p. 2 z lit. b	Sprzężajowe szufle	70
1088 p. 2 z lit. c	Sprzężajowe brony obrotowe:	
	kolczatki	10
	talerzowe	75
1088 p. 2 i z I	Sprzężajowe siewniki do zbóż, nasion, — rzutowe, rzędowe	60
1088 p. 2 f III	Sprzężajowe siewniki kombinowane do równoczesnego wysiewu nasion i nawozów	63
1088 p. 2g	Sprzężajowe opryskiwacze ogrodowe, polowe	54
1088 p. 2i	Sprzężajowe rozlewacze gnojówki rzutowe, rzędowe	60
1088 p. 3c	Silnikowe maszyny do uprawy roli za pomocą części obrotowych	83
1088 p. 4	Wszelkie maszyny i aparaty do uprawy roli, przysposobione do bezpośredniego łączenia z ciągówkami, jako to: pługi, spulchniacze, kultywatory, brony, walce itp. maszyny rolnicze	50
1089 p. 1a	Kosiarki ręczne	13
1089 p. 1b	Kosiarki sprzężajowe	5
1089 p. 2a	Żniwiarki zwykłe, oprócz objętych p. 2 lit. b	5
1089 p. 2b	Żniwiarki — wiązałki	5
1089 p. 2c	Przyrządy żniwne odkładające do kosiarek	5
1089 p. 3	Aparaty specjalne do ostrzenia noży maszyn żniwnych	18
1089 p. 4b	Przetrząsacze do siana	40
1089 p. 4c	Przetrząsacze kombinowane z grabiami pokosowymi	40
1089 p. 5	Wyorywacze do buraków, ziemniaków	80
1090 p. 3	Samopodawacze do młocarń, wydmuchiwacze młocarniane do plew, zgonin, słomy	40
1090 p. 4	Podnośniki-stertniki do słomy, siana, snopów	84
1090 p. 5	Wiązacze do słomy, siana	32
1090 p. 6b	Bukowniki do koniczyn o dwóch bębnach	15
1090 p. 7	Młocarnie do lnu	40
1090 p. 8	Prasy do słomy, siana:	
	a) ręczne	70
	b) sprzężajowe, do napędu mechanicznego	60
1091 p. 4	Triery, cylindry do nich oraz inne maszyny do czyszczenia zbóż, nasion	5
1092 p. 1 bl	Sieczkarnie toporowe, również z wydmuchiwaczami o szerokości gardła powyżej 340 mm	15
1092 p. 1b z II	Sieczkarnie toporowe również z wydmuchiwaczami o szerokości gardła powyżej 310 mm do 340 mm włącznie	71
1092 z p. 3	Rozdrabniacze do makuchów z magnesami	15
1092 p. 4	Młynki do kości	10
1092 p. 8	Śrutowniki:	
	a) proste o tarczach lub walcach metalowych	75
	b) kombinowane z gniotownikami	49
1095 p. 2	Podkurzacze	37
1095 p. 3	Maski ochronne	26
1095 p. 4	Pułapki do wyłapywania trutni	22
1095 p. 6	Rojnice	44
1095 p. 7	Wszelkie inne przyrządy pszczelnicze osobno nie wymienione	22
1096 p. 1	Młynki do nawozów sztucznych	78
1096 p. 5	Maszyny ręczne do przerobu słomy lnianej i konopnej	70
1096 z p. 7	Kwoki i wylęgarnie o pojemności poniżej 1000 jaj	40
1097	Maszyny i aparaty rolnicze osobno nie wymienione	66

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
1098 p. 6	Ostrza do pielników	80
1098 p. 7	Inne części maszyn i narzędzi rolniczych, oprócz osobno wymienionych	80
1159 p. 1 z lit. c	Wagi do mleka, zaopatrzone w zbiornik, — o wadze sztuki:	
I	powyżej 250 kg	20
II	powyżej 50 do 250 kg	15
1168 p. 7 z lit. e I	Wstęgi kinematograficzne, dźwiękowe, naświetlone — negatywy .	40

850.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę.

Na podstawie art. 12. 13 i 14 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 272) zarządza się co następuje:

§ 1. Do wywozu za granicę dopuszcza się naturalne masło krowie wytworzone w zakładach mleczarskich, wpisanych do prowadzonych przez izby rolnicze rejestrów zakładów mleczarskich wywozowych (§ 2), jeżeli jego jakość i opakowanie odpowiada wymaganiom, ustalonym w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. (1) Rejestry zakładów mleczarskich wywozowych dzielą się na dwie części.

(2) Do części I mogą być wpisane zakłady mleczarskie, które co najmniej w ciągu roku przed zgłoszeniem do rejestru wytwarzały stale powyżej 52 kg masła dziennie lub które co najmniej w ciągu dwóch tygodni przed zgłoszeniem wytwarzały stale powyżej:

1) 208 kg masła dziennie, jeżeli zgłoszenie nastąpiło w czasie od 15 maja do 14 października, albo

2) 104 kg masła dziennie, jeżeli zgłoszenie nastąpiło w czasie od 15 października do 14 maja.

(3) Do części II mogą być wpisane takie spośród zakładów, określonych w ustępie poprzedzającym, które ponadto stosują pasteryzację do + 86°C oraz czyste kultury.

(4) Nie mogą być wpisane do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych te zakłady, które nie są wpisane do rejestrów zakładów mleczarskich (art. 3 ustawy z dnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie — Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 272).

§ 3. (1) Zgłoszenia do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych przyjmują właściwe izby rolnicze. W zgłoszeniu należy wymienić nazwę i adres zakładu mleczarskiego, jego właściciela, rozmiary produkcji (§ 2) oraz zaznaczyć, czy w zakładzie stosuje się pasteryzację do + 86°C i czyste kultury. Ponadto zgłoszenie powinno zawierać zobowiązanie niezwłocznego powiadomienia izby rolniczej o każdorazowym obniżeniu produkcji poniżej 52 kg masła dziennie.

(2) Izba rolnicza w ciągu miesiąca po otrzymaniu zgłoszenia powinna orzec, czy zakład mleczarski, ubiegający się o uznanie za wywozowy (wpisanie do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych) odpowiada wymaganiom ustalonym w § 2.

(3) Jeżeli zakład mleczarski odpowiada wymaganiom ustalonym w § 2 izba rolnicza niezwłocznie wpisze go do odpowiedniej części rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, o czym zawiadomi Centralną Stację Badania Masła (§ 20) i właściciela oraz ogłosi na jego koszt w Monitorze Polskim.

(4) W razie stwierdzenia, że dzienna produkcja zakładu mleczarskiego, wpisanego do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, jest niższa niż 52 kg masła dziennie, izba rolnicza skreśli zakład z rejestru. W razie stwierdzenia, że zakład, wpisany do części II rejestru, przestał stosować pasteryzację do + 86°C lub czyste kultury przy produkcji masła przeznaczonego do wywozu jako masło standaryzowane, izba rolnicza skreśli zakład z części II i wpisze go do części I rejestru zakładów mleczarskich wywozowych.

(5) Skreślenie zakładu z rejestru zakładów mleczarskich (art. 6 ustawy o mleczarstwie) powoduje natychmiastowe skreślenie tego zakładu z rejestru zakładów mleczarskich wywozowych.

(6) O skreśleniu zakładu z rejestru zakładów mleczarskich wywozowych oraz o przeniesieniu zakładu z jednej części tego rejestru do drugiej izba rolnicza niezwłocznie zawiadomi Centralną Stację Badania Masła i właściciela oraz ogłosi na jego koszt w Monitorze Polskim.

§ 4. Jako standaryzowane może być wywożone masło:

1) które zostało wytworzone w zakładzie, wpisanym do części II rejestru zakładów mleczarskich wywozowych,
2) którego temperatura w czasie badania nie przekracza + 10° C w okresie od 1 października do 30 kwietnia lub + 4° C w okresie od 1 maja do 30 września,
3) którego waga netto łącznie z wagą papieru pergaminowego i soli w opakowaniu beczkowym wynosi 51,1 kg w opakowaniu zaś skrzynkowym— 25,5 kg,
4) w którym nie stwierdzono niewłaściwych domieszek,
5) które przy ocenie jakości otrzyma za poszczególne cechy w sumie co najmniej 84 punkty według skali następującej:

za smak, zapach i topliwość	od 40 do 50 punktów,
za strukturę i konsystencję	od 23 do 25 punktów,
za kolor	4 lub 5 punktów,
za solenie	od 8 do 10 punktów,—

za masło niesolone daje się 10 punktów,
za ubicie i opakowanie 9 lub 10 punktów,

6) co do którego przy badaniu analitycznym stwierdzono:
   a) że zawartość wody nie przekracza 16%,
   b) dodatni wynik reakcji na pasteryzację,
   c) refrakcję w granicach od 40,0° do 45,5°,
   d) zabarwienie w świetle lampy kwarcowej — właściwe dla naturalnego masła krowiego,
   e) liczbę Reichert - Meissl'a w granicach od 24,0° do 34,0°,
   f) liczbę Polensky'ego w granicach od 1,5° do 3,5°.

Badania, wymienione pod e) i f), przeprowadzone będą w przypadku otrzymania wątpliwych wyników badań, wyszczególnionych pod c) lub d).

§ 5. Jako niestandaryzowane może być wywożone masło, które zostało wytworzone w zakładzie wpisanym do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych, odpowiada wymaganiom ustalonym w § 4 pkt 2, 3, 4 i 6 z wyjątkiem litery b) (reakcja na pasteryzację) oraz nie wykazuje oznak wolnej wody, jak również zepsucia, a mianowicie: zjełczenia, stęchlizny i pleśni.

§ 6. (1) Ustala się jako jednostki opakunkowe beczki o pojemności 51,1 kg i skrzynki o pojemności 25,5 kg masła.

(2) Beczki powinny być czyste, suche, niezapleśniałe, nieuszkodzone i dobrze złożone. Klepki i denka powinny być wykonane z drzewa bukowego, z obu stron dokładnie oheblowanego. Maksymalne natężenie barwy beczki nie powinno przekraczać koloru różowobrązowego. Odcień beczki powinien być jasny. Beczka nie powinna wywierać wrażenia pasiastości; jedynie na dolnym denku dopuszczalne są deseczki, różniące się między sobą natężeniem barwy. Średnica sęków na klepkach nie powinna przekraczać 6 mm. Niedopuszczalne są sęki grożące wypadnięciem. Denka powinny być wolne od sęków. Beczka powinna być ściągnięta 4 parami obręczy z wikliny lub leszczyny jednakowej barwy, dokładnie oczyszczonych z kory i nieuszkodzonych, mocno nabitych na beczkę i przymocowanych gwoździkami nie przechodzącymi do wnętrza beczki. Ustala się następujące wymiary beczki: obwód zewnętrzny w najszerszym miejscu 1290 — 1310 mm, odległość między denkami mierzona w beczce w linii prostej 510 — 520 mm, grubość klepek od 8 — 9 mm, długość klepki 570 — 580 mm, średnica denka 330—340 mm (mierzona z zacięciem), grubość denka 9 — 10 mm.

(3) Beczki powinny być wysłane papierem pergaminowym roślinnym tak ułożonym, by brzegi papieru dokładnie okrywały bryłę masła, tworząc pod górnym denkiem (wiekiem) rozetę; ponadto na górnej i dolnej powierzchni masła powinien się znajdować krążek papieru pergaminowego.

(4) Skrzynki powinny być czyste, suche, niezapleśniałe, nieuszkodzone, o ściankach dobrze złożonych, wykonane z drzewa pozbawionego zapachu i sęków, grożących wypadnięciem, z obu stron oheblowanego, koloru jasnego i jednolitego. Średnica sęków nie powinna przekraczać 6 mm. Wymiary wewnętrzne skrzynek powinny wynosić: długość 390 — 395 mm, szerokość 270 — 275 mm, wysokość 280 — 285 mm.

(5) Skrzynki powinny być wysłane papierem pergaminowym roślinnym, podwójnie złożonym tak, aby jeden arkusz tego papieru wyścielał boki skrzynki, drugi zaś dno i przykrywę, wypełniając kąty skrzynki.

§ 7. Na każdej jednostce opakunkowej masła zgłoszonej przez eksportera (§ 9) do Stacji Badania Masła celem wywozu za granicę powinny być umieszczone: kolejny numer jednostki opakunkowej oraz znak eksportera, numer zakładu mleczarskiego w rejestrze zakładów mleczarskich (art. 3 ustawy o mleczarstwie), waga masła netto oraz napis, świadczący o soleniu lub niesoleniu. Rozmieszczenie i wielkość napisów, barwa, kształt cyfr i liter podane są w załącznikach Nr 1 i 2.

§ 8. O ile tego wymagają warunki, istniejące w państwach importujących, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zezwalać na odchylenia od wymagań ustalonych w §§ 6 i 7.

§ 9. (1) Do wywożenia masła za granicę będą uprawnione tylko te przedsiębiorstwa eksportowe (eksporterzy), które Centralna Stacja Badania Masła wpisze do rejestru przedsiębiorstw eksportowych.

(2) Centralna Stacja Badania Masła wpisuje do rejestru przedsiębiorstw eksportowych:

1) przedsiębiorstwa handlowe, posiadające świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych I kategorii,
2) spółdzielnie, posiadające świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych oraz
3) zakłady mleczarskie wywozowe w odniesieniu do masła własnej produkcji —

o ile opinia zasięgnięta o tych przedsiębiorstwach w myśl ust. (4) nie jest ujemna.

(3) Przedsiębiorstwa, które chcą być wpisane do rejestru przedsiębiorstw eksportowych, powinny zgłosić to pisemnie do Centralnej Stacji Badania Masła. W zgłoszeniu należy wymienić nazwę, rodzaj i adres przedsiębiorstwa oraz jego właściciela, imię i nazwisko odpowiedzialnego przedstawiciela przedsiębiorstwa, rodzaj i numer posiadanego świadectwa przemysłowego, o ile to wynika z ust. (2), adres chłodni, w której eksporter zamierza magazynować zgłaszane do badania masło oraz w dwóch egzemplarzach projekt znaku, jakim eksporter zamierza oznaczać wysyłane masło (znak eksportera). Spółdzielnie należące do związków rewizyjnych powinny ponadto wymienić związek rewizyjny, do którego należą.

(4) Centralna Stacja Badania Masła przed wpisaniem przedsiębiorstwa do rejestru przedsiębiorstw eksportowych powinna zasięgnąć opinii:

1) o przedsiębiorstwie handlowym (ust. (2) pkt 1) — właściwej izby przemysłowo-handlowej,
2) o spółdzielni (ust. (2) pkt 2) — właściwego związku rewizyjnego lub Państwowej Rady Spółdzielczej, jeżeli spółdzielnia nie jest zrzeszona w związku rewizyjnym.

(5) Jeżeli Centralna Stacja Badania Masła otrzyma o przedsiębiorstwie, ubiegającym się o wpisanie do rejestru przedsiębiorstw eksportowych lub już wpisanym do tego rejestru, należycie umotywowaną ujemną opinię jednej z odpowiednich instytucji, określonych w ustępie poprzednim, lub Państwowego Instytutu Eksportowego, albo jeżeli stwierdzi, że właściciel lub odpowiedzialny przedstawiciel takiego przedsiębiorstwa był karany za przestępstwa popełnione z chęci zysku lub z mocy art. 15 ust. (1) pkt 2 albo ust. (2) pkt 2 lub 3 tegoż artykułu ustawy o mleczarstwie — zawiadamia o tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, które orzeka o odmowie wpisania lub o skreśleniu przedsiębiorstwa z rejestru.

(6) Jeżeli Centralna Stacja Badania Masła uzna, że znak eksportera nie jest odpowiedni, zażąda przedstawienia nowego projektu znaku, odpowiadającego udzielonym przez siebie wskazówkom.

§ 10. Zgłaszając masło do Stacji Badania Masła celem wywozu, eksporter powinien na piśmie (zał. Nr 3):

1) podać ilość i numery jednostek opakunkowych oraz numery zakładów mleczarskich, z których poszczególne jednostki opakunkowe pochodzą;
2) podać chłodnię, w której zamagazynowano przesyłkę (wszystkie jednostki opakunkowe objęte zgłoszeniem) i zobowiązać się do zachowania w całości zabezpieczeń, nałożonych przez Stację Badania Masła;
3) załączyć dowód uiszczenia opłaty za badanie w wysokości, ustalonej na podstawie § 19.

Każde zgłoszenie może obejmować masło tylko jednego typu (standaryzowane, niestandaryzowane).

§ 11. (1) Masło zgłoszone (§ 10) powinno być od chwili zgłoszenia aż do chwili załadowania celem wywozu za granicę w całości złożone w chłodni, położonej w jednej z miejscowości, w których czynne są Stacje Badania Masła lub Punkty Próbobiorcze (§ 20).

(2) Chłodnie powinny być czyste, suche, bielone wapnem; powinny one posiadać stałą instalację chłodniczą i oświetleniową oraz wagę do ważenia masła o nośności 100 kg. Waga ta powinna być corocznie wyremontowana i legalizowana.

(3) Ciepłota w chłodniach w czasie przechowywania w nich masła nie może przekraczać w okresie od 1 października do 30 kwietnia + 10° C, a w czasie od 1 maja do 30 września + 4° C.

(4) Do dnia 30 kwietnia 1937 r. zgłoszone masło może być zamiast w chłodniach składane w składach odpowiadających wymaganiom, ustalonym dla chłodni w ust. (2) i (3) z wyjątkiem obowiązku posiadania instalacji chłodniczej.

§ 12. Stacja Badania Masła sprawdza zgodność przesyłki ze złożonym zgłoszeniem (§ 10) i zabezpiecza ją w miejscu zamagazynowania.

§ 13. (1) Stacja Badania Masła pobiera próbki z każdej grupy jednostek opakunkowych, pochodzących z jednego zakładu mleczarskiego.

(2) Próbki pobierane będą z przynajmniej 10% zgłoszonych jednostek opakunkowych każdego rodzaju (beczki, skrzynki), pochodzących z jednego zakładu mleczarskiego.

(3) Z każdej jednostki opakunkowej może być pobrana próbka w ilości nie większej niż 0,1 kg masła.

(4) Stacja Badania Masła może pobrać próbki ponownie, jeżeli uzna to za potrzebne, jednakże wszystkie pobrane próbki z jednej jednostki opakunkowej nie mogą przekraczać 0,1 kg masła.

(5) Pozostałość próbek masła po dokonaniu badania Stacja powinna należycie zabezpieczyć i przechowywać w ciągu 1 miesiąca.

(6) Eksporter lub jego pełnomocnik może być obecny przy pobieraniu próbek.

(7) Stacja Badania Masła przeprowadza badanie i wydaje orzeczenie w ciągu 24 godzin od chwili pobrania pierwszej próbki z przesyłek zamagazynowanych w miejscowości, w której znajduje się laboratorium Stacji Badania Masła, lub w ciągu 36 godzin, jeżeli laboratorium Stacji Badania Masła znajduje się w innej miejscowości.

§ 14. (1) W przypadku dodatniego wyniku badań co do wymagań ustalonych w §§ od 4 do 7 Stacja Badania Masła nie zdejmując swoich zabezpieczeń:

1) na środku denka (wieka) każdej jednostki opakunkowej, zawierającej masło standaryzowane, przyłoży znak według wzoru załącznika Nr 4, po czym na tym znaku przyłoży pieczęć według wzoru załącznika Nr 5 w ten sposób, aby pieczęć ta pokryła część znaku i sięgała na denko,
2) na środku denka (wieka) każdej jednostki opakunkowej, zawierającej masło niestandaryzowane, przyłoży pieczęć według wzoru załącznika Nr 5,
3) wyda eksporterowi zaświadczenie stwierdzające, że zbadana przesyłka masła odpowiada wymaganiom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu (załącznik Nr 6).

(2) Czynności, przewidziane w ustępie poprzedzającym, powinny być wykonane przez Stację Badania Masła przed upływem terminów określonych w § 13 ust. (7).

(3) Dopuszczone do wywozu za granicę przesyłki masła mogą być w miejscu zamagazynowania, w czasie transportu i w punktach granicznych, ponownie badane przez specjalnie w tym celu upoważnionych przedstawicieli Centralnej Stacji Badania Masła, jednakże tylko co do warunków przechowywania (§ 11) oraz wad opakowania (§ 6) powstałych po wydaniu zaświadczenia. W razie stwierdzenia, że poszczególne jednostki opakunkowe wykazują wymienione wady opakowania, przedstawiciel Centralnej Stacji Badania Masła powinien wstrzymać wysyłkę tych jednostek opakunkowych za granicę oraz uczynić o tym odpowiednią wzmiankę w zaświadczeniu.

§ 15. Wynik badania będzie uznany za ujemny:

1) dla wszystkich jednostek opakunkowych, pochodzących z tego samego zakładu mleczarskiego, jeżeli choć jedna z nich nie będzie odpowiadała któremukolwiek z wymagań ustalonych w §§ 4 i 5,
2) dla poszczególnych jednostek opakunkowych, jeżeli nie będą one odpowiadały któremukolwiek z wymagań ustalonych w §§ 6 i 7.

§ 16. (1) W przypadku ujemnego wyniku badań masła standaryzowanego, jeżeli eksporter nie zamierza wywieźć masła jako niestandaryzowane, lub w przypadku ujemnego wyniku badań masła niestandaryzowanego, Stacja Badania Masła skasuje swoje zabezpieczenia (§ 12) i pozostawi masło do dyspo-

zycji eksportera, zawiadamiając go o tym niezwłocznie.

(2) W przypadku ujemnego wyniku badania masła standaryzowanego, jeżeli eksporter zamierza wywieźć to masło jako niestandaryzowane, a masło odpowiada wymaganiom ustalonym w § 5, Stacja Badania Masła postąpi stosownie do postanowień § 14 ust. (1) pkt 2 i 3.

(3) Ponadto, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że eksporter wprowadza w obrót masło, podpadające pod przepisy art. od 1 do 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), Stacja Badania Masła zawiadomi niezwłocznie właściwe organa władzy państwowej.

§ 17. (1) Zaświadczenie Stacji Badania Masła traci moc obowiązującą po upływie 7 dni od daty jego wystawienia (§ 14).

(2) Jeżeli przesyłka, przeznaczona do wywozu drogą morską z jednego z portów polskiego obszaru celnego, zostanie w ciągu 3 dni od daty wystawienia zaświadczenia zamagazynowana w chłodni, położonej w jednym z tych portów, ważność zaświadczenia dla tej przesyłki traci moc obowiązującą po upływie 10 dni od daty jego wystawienia.

(3) Przesyłki określone w ust. (2), po upływie terminu ważności zaświadczenia, podlegają ponownemu badaniu co do opakowania oraz wymagań określonych w § 4 pkt 2, 3 i 5, jeżeli masło jest standaryzowane lub co do oznak wolnej wody oraz zjełczenia, stęchlizny i pleśni, jeżeli masło jest niestandaryzowane.

§ 18. Dopuszczone do wywozu za granicę przesyłki masła powinny być przewożone w okresie od 1 kwietnia do 31 października w wagonach - lodowniach.

§ 19. (1) Eksporter, zgłaszający masło do badania celem wywozu, powinien z góry uiścić należność za badanie.

(2) Wysokość opłat za badanie masła zostanie ustalona w zarządzeniu wydanym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Mistrem Przemysłu i Handlu.

(3) Wpłacone należności za badanie nie podlegają zwrotowi.

(4) Niezależnie od opłat za badanie eksporter, zgłaszający przesyłkę, obowiązany jest dostarczyć Stacji Badania Masła należytej pomocy do wykonania wszelkich czynności, związanych z kontrolą przesyłki w miejscu jej zamagazynowania (§§ 11 i 12).

§ 20. (1) Bezpośredni nadzór nad wywozem masła za granicę sprawuje Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie.

(2) Organami Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w zakresie wykonywania nadzoru na podstawie rozporządzenia niniejszego są: Centralna Stacja Badania Masła w Warszawie oraz Stacje Badania Masła i Punkty Próbobiorcze w miejscowościach, których wykaz Minister Rolnictwa i Reform Rolnych poda do publicznej wiadomości w drodze obwieszczenia w Monitorze Polskim.

§ 21. (1) Do dnia 31 marca 1937 r. dopuszcza się do wywozu za granicę masło pochodzące z zakładów mleczarskich niezarejestrowanych w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego, jeżeli wywożone masło odpowiada pozostałym wymaganiom określonym w § 5 oraz w §§ 6 i 7 rozporządzenia niniejszego, z wyjątkiem wymagania o umieszczeniu na beczce numeru maślarni w rejestrze zakładów mleczarskich (§ 7).

(2) Masło to może być wywożone tylko jako niestandaryzowane.

(3) Do dnia 15 listopada 1936 r. masło może być wywożone przez eksporterów nie zarejestrowanych w myśl postanowień § 9.

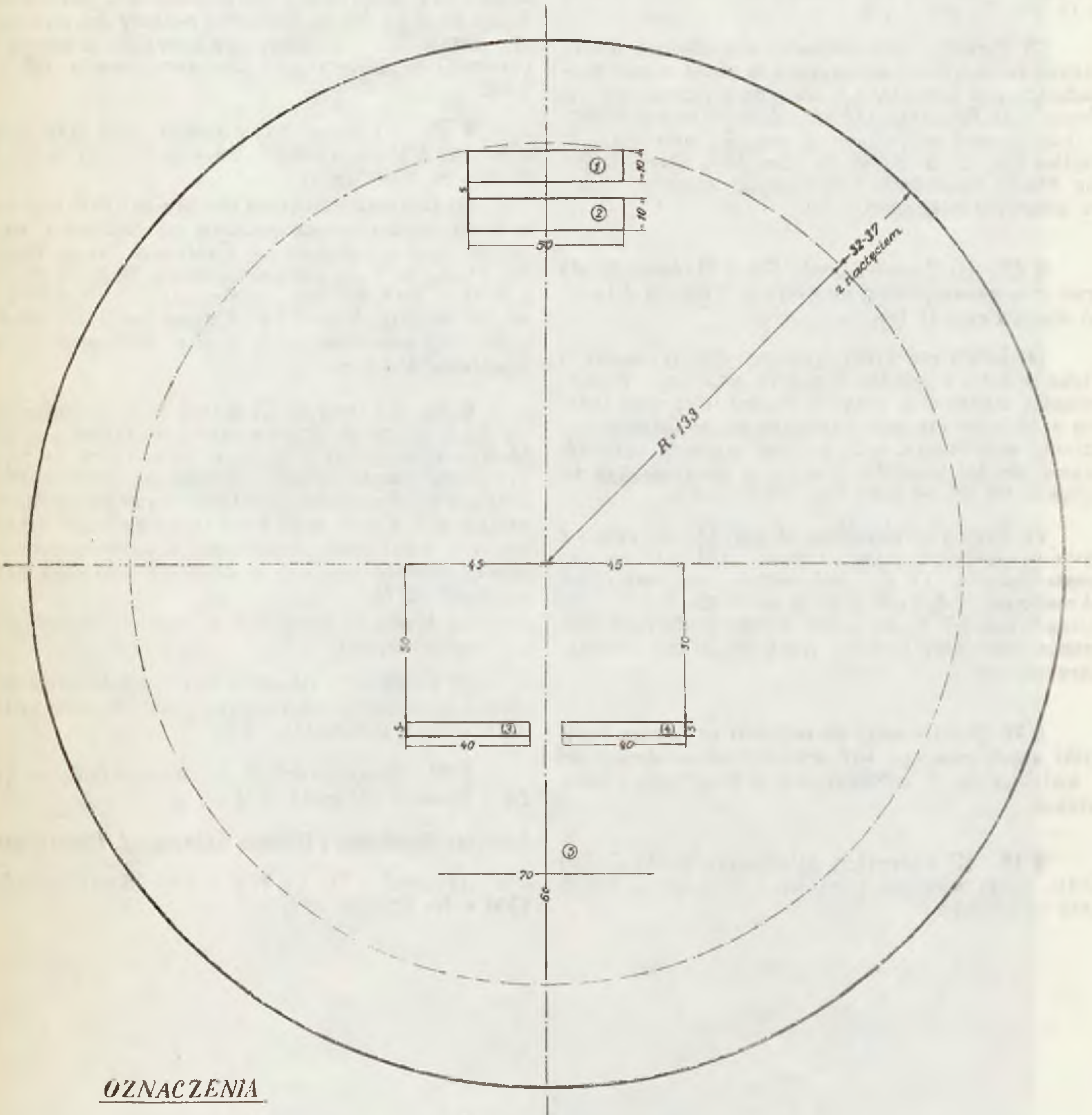
§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 października 1936 r. Nr 82, poz. 569).

Załącznik Nr 1 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 15 października 1936 r. (poz. 850).

ZNAKOWANIE BECZKI
(WIEKA)

OZNACZENIA

1 Nr. zakładu mleczarskiego
(Krój cyfr „Paneuropa" półgruba 36 P-KT)

2 Nr. kolejny jednostki opakunkowej
(Krój cyfr „Paneuropa" półgruba 36 P-KT)

3 Waga netto
(Krój liter i cyfr „Paneuropa" półgruba 16 P-KT)

4 Napis świadczący o soleniu lub niesoleniu
(Paneuropa półgruba 16 P-KT)

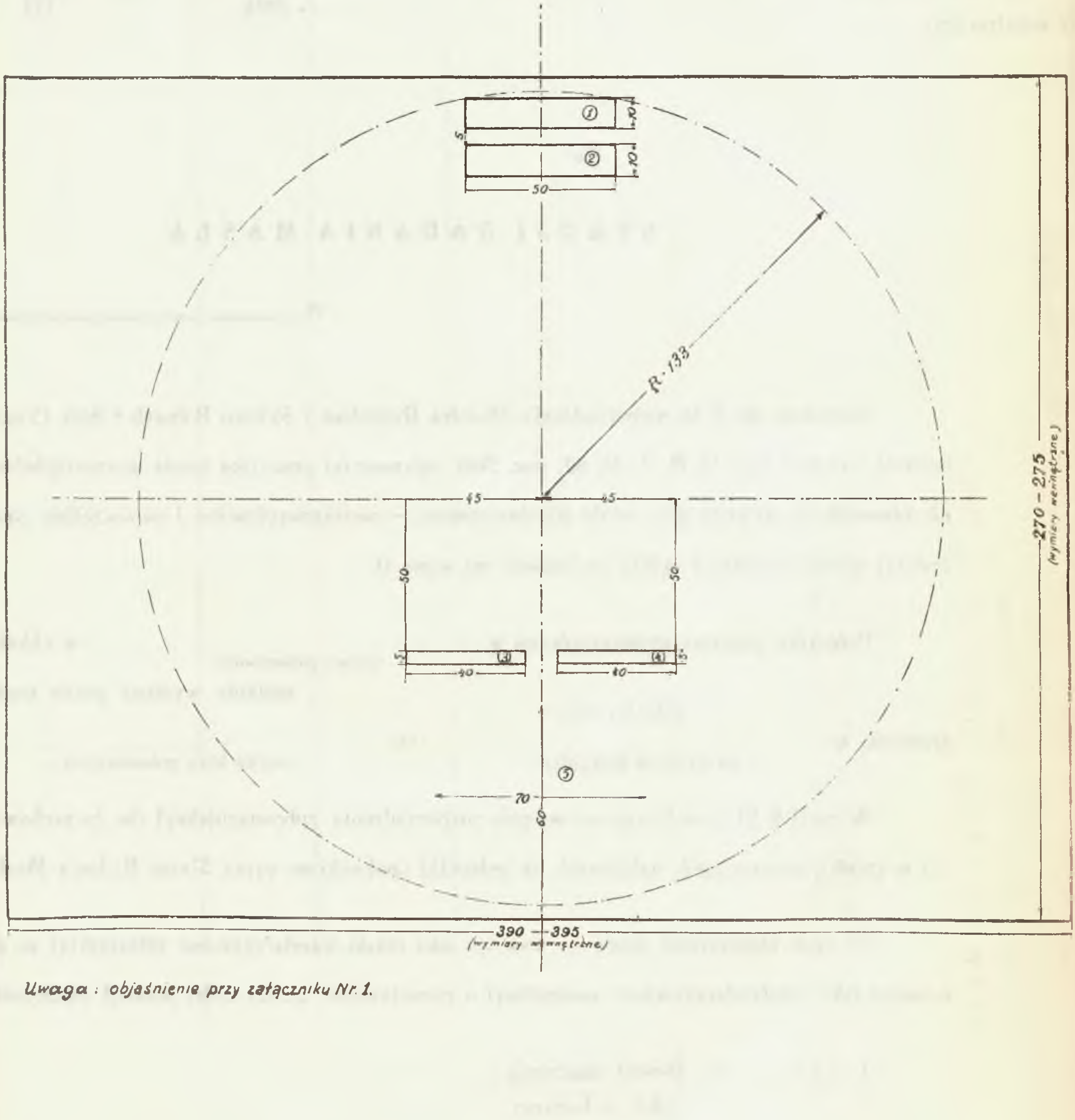
5 Znak eksportera w ramce zamkniętej o rozmiarach nieprzekraczających powierzchni 6×7 cm.

} wypalone lub wykonane farbą czarną

Uwaga skala wymiarów w mm.

Załącznik Nr 2 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln
z dnia 15 października 1936 r. (poz. 850).

ZNAKOWANIE SKRZYNKI
(WIEKA)

Uwaga: objaśnienie przy załączniku Nr 1.

Załącznik Nr 3 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 15 października 1936 r. (poz. 850).

pieczęć przedsiębiorstwa eksportowego
(eksportera)

, dnia .... 193..... r.

Nr rejestracyjny..............................

Do

STACJI BADANIA MASŁA

w..

Stosownie do § 10 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569) zgłaszam (y) przesyłkę masła wyszczególnioną na odwrocie do wywozu jako masło standaryzowane — niestandaryzowane i jednocześnie załączam(y) dowód uiszczenia opłaty za badanie na sumę zł..............................

Przesyłka niniejsza zmagazynowana w.. w chłodni
nazwa miejscowości
.... zostanie wysłana przez stację
dokładny adres
graniczną w.. do ....
nazwa stacji granicznej nazwa kraju przeznaczenia

W myśl § 10 powołanego na wstępie rozporządzenia zobowiązuję(my) się do zachowania w całości zabezpieczeń, nałożonych na jednostki opakunkowe przez Stację Badania Masła.

W razie nieprzyjęcia masła do wywozu jako masło standaryzowane zgłaszam (y) je do wywozu jako niestandaryzowane—proszę(imy) o pozostawienie go do mojej (naszej) dyspozycji.

1 załącznik: dowód uiszczenia
opłat za badanie.

....
podpis odpowiedzialnego przedstawiciela eksportera

UWAGI: 1) niepotrzebne zdania lub słowa w treści skreślić,
2) zgłoszenie należy wypełnić w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach.

(Strona odwrotna)

P O C H O D Z E N I E						Uwagi Stacji Badania Masła
Nazwa zakładu mleczarskiego	Nr rejestracyjny zakładu mleczarskiego	Rodzaj opakowania	Nr Nr kolejne jednostek opakunkowych od	do	Razem jednostek opakunkowych	
1	2	3	4	5	6	7
						1. ZABEZPIECZENIA NAŁOŻONO W DNIU .... 193 .... r. o godz. .... podpis delegata S. B. M. 2. PIERWSZĄ PRÓBĘ POBRANO W DNIU .... 193 .... r. o godz. .... podpis delegata S. B. M.
				o g ó ł e m . . .	....	

co stanowi .... kg masła netto.

....

podpis odpowiedzialnego przedstawiciela eksportera

UWAGA: Przy wypełnianiu zgłoszenia należy zachować ciągłość numerów kolejnych jednostek opakunkowych.

Załącznik Nr 4 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln.
z dnia 15 października 1936 r. (poz. 850).

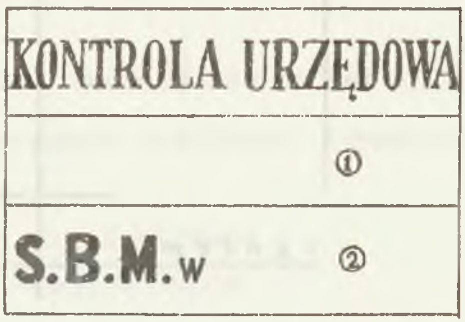

Objaśnienia:

Napis „Czyste masło" i napis w języku kraju przeznacz.-koloru czarnego
① Miejsce na napis „Czyste masło" w języku kraju przeznaczenia
Tło koloru czerwonego.
Granica i napis „Polska"- koloru białego.
Wymiary: 90mm. x 90mm.

Załącznik Nr 5 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln.
z dnia 15 października 1936 r. (poz. 850).

Wzór znaku
Stacji Badania Masła
dla masła niestandaryzowanego

Objaśnienia:

① *Data wystawienia zaświadczenia.*
② *Nazwa miejscowości, w której znajduje się S. B. M.*
Wymiary 60 mm. × 40 mm.

MUZEUM PRZEMYSŁU I ROLNICTWA
w Warszawie

STACJA BADANIA MASŁA

w ....

Załącznik Nr 6 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 15 października 1936 r. (poz. 850).

.........................., dnia .... 19..... r.

ZAŚWIADCZENIE Nr ....

ważne do dnia .... w razie złożenia przesyłki w chłodni ważne do dnia ....

Stacja Badania Masła w .... stwierdza niniejszym, że przesyłka masła zgłoszona przez ....

....

znak eksportera .... kraj przeznaczenia ....

Numery jednostek opakunkowych									
od	do	od	do	od	do	od	do	od	do

ilość jednostek	waga
beczek	brutto ....
skrzynek	netto ....

została w dniu .... 19...... r. zbadana i uznana za odpowiadającą przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569).

....
Kierownik Stacji Badania Masła

L. S.

Uwagi w związku z kontrolą dokonaną na podstawie § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia ....

....

....
podpis delegata Centralnej Stacji Badania Masła

Chłodnia w .... dnia .... Nr ....

Stwierdzenie przechowywania masła w chłodni.

Zarząd Chłodni stwierdza, że niniejsza przesyłka masła była przechowywana w komorach chłodniczych w okresie od dnia .... do dnia .... w temperaturze .... ^0C.

L. S. podpis

851.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 października 1936 r.

o ustaleniu siedzib Stacyj Badania Masła.

W wykonaniu § 20 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569) podaję do wiadomości, że Stacje Badania Masła czynne będą w Gdyni, Grudziądzu, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Warszawie. Przy Stacji Badania Masła w Grudziądzu czynny będzie Punkt Próbobierczy z siedzibą w Bydgoszczy.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *J. Poniatowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 październiki 1936 r. Nr 252, poz. 450).

852.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 28 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz masła (uwaga 2 do grupy III taryfy celnej wywozowej) będą wydawane za pośrednictwem Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie (Stacji Badania Masła) w trybie ustalonym w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569).

Wzór zaświadczenia podany jest w załączniku do obwieszczenia niniejszego.

§ 2.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa z dnia 23 lutego 1931 r. o wydaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła (Monitor Polski Nr 61, poz. 97) wraz z późniejszymi zmianami, jednak zaświadczenia, wydane przed dniem 1 listopada 1936 r. zgodnie z postanowieniami tego obwieszczenia, zachowują moc w terminach w nich wskazanych.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 października 1936 r. Nr 252, poz. 451).

[illegible]

Kierownik Stacji Badania Mięsa

[illegible]

Świadectwo przechowania mięsa w chłodni.

[illegible]

Załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU — Warszawa, dn.................19....r.

ZAŚWIADCZENIE Nr..................

Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Przemysłu i Handlu wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 października 1936 r. o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła (Monitor Polski Nr. 252 poz. 451), Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza niniejszym, że wyszczególniona w poniższym zaświadczeniu Stacji Badania Masła w.............................. Nr................ z dnia.............................. przesyłka naturalnego masła krowiego może być zwolniona od cła wywozowego na zasadzie uwagi 2 do grupy III taryfy celnej wywozowej (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873). Ważność niniejszego zaświadczenia wygasa jednocześnie z ważnością wymienionego wyżej zaświadczenia Stacji Badania Masła.

M.P. ....

Referent — Naczelnik Wydziału

Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie — ....dn...............193... r.

STACJA BADANIA MASŁA

w..............................

ZAŚWIADCZENIE Nr. ....

ważne do dn................. w razie złożenia przesyłki w chłodni ważne do dn..............

Stacja Badania Masła w.............................. stwierdza niniejszym, że przesyłka masła zgłoszona przez

....

nazwa przedsiębiorstwa eksportowego — znak eksportowy — kraj przeznaczenia

Numery jednostek opakunkowych									
od	do	od	do	od	do	od	do	od	do

ilość jednostek: — waga w kilogramach:

beczek.............................. brutto ....

skrzynek .... netto ....

została w dniu.............................. zbadana i uznana za odpowiadającą przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła krowiego zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 569).

M.P. ....

Kierownik Stacji Badania Masła

Uwagi w związku z kontrolą, dokonaną na podstawie § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia ....

....

....

....

podpis delegata Centralnej Stacji Badania Masła

Chłodnia w.............................. dnia.............................. Nr. ....

Stwierdzenie przechowywania masła w chłodni.

Zarząd chłodni stwierdza, że niniejsza przesyłka masła była przechowywana w komorach chłodniczych w okresie od dn.............................. do dn.............................. w temperaturze..............°C.

M.P. — podpis

i Handlu z dnia 28 października 1936 r. (poz. 852).

........................, dn. .... 19...... r. **Odcinek.**

Do

Ministerstwa Przemysłu i Handlu
Wydział Handlu Zagranicznego
w Warszawie

Urząd Celny w .... stwierdza, że w dniu .... 19... r.
przy pozycji rejestru wywozu Nr. ....
odprawił w wywozie netto .... kg masła
wysłanego do (kraj przeznaczenia) ....
przez (firma) ....
zbadanego w stacji Badania Masła w ....
zwalniając od cła wywozowego na podstawie zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu Nr. ....

M.P. ....
Kierownik Urzędu Celnego

Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie .... dn. .... 193... r.
STACJA BADANIA MASŁA
w ....

ZAŚWIADCZENIE Nr. ....
ważne do dn. .... w razie złożenia przesyłki w chłodni ważne do dn. ....

Stacja Badania Masła w .... stwierdza niniejszym, że przesyłka masła zgłoszona przez

....
nazwa przedsiębiorstwa eksportowego   znak eksportowy   kraj przeznaczenia

Numery jednostek opakunkowych									
od	do	od	do	od	do	od	do	od	do

ilość jednostek:
beczek ....
skrzynek ....

waga w kilogramach:
brutto ....
netto ....

została w dniu .... zbadana i uznana za odpowiadającą przepisom rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła krowiego zagranicę (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 569).

M.P. ....
Kierownik Stacji Badania Masła

Uwagi w związku z kontrolą, dokonaną na podstawie § 14 ust. 3 powołanego rozporządzenia ....
....
....

....
podpis delegata Centralnej Stacji Badania Masła

Chłodnia w .... dnia .... Nr. ....

Stwierdzenie przechowywania masła w chłodni.

Zarząd chłodni stwierdza, że niniejsza przesyłka masła była przechowywana w komorach chłodniczych w okresie od dn. .... do dn. .... w temperaturze .... ^{0}C.

M.P. podpis

853.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie ustalenia wysokości opłat za badanie masła wywożonego zagranicę.

Na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569), zarządza się co następuje:

§ 1.

Opłaty za badanie masła przez Stacje Badania Masła wynoszą:
1) od każdej zgłoszonej beczki — 2 zł,
2) od każdej zgłoszonej skrzynki— 1 zł.

Opłaty za badanie dodatkowe w przypadkach określonych w § 17 ust. (3) rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o wywozie masła zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 569) wynoszą:
1) od każdej zgłoszonej beczki — 40 gr
2) od każdej zgłoszonej skrzynki — 20 gr.

§ 2.

Eksporter, zgłaszając masło do badania, powinien z góry uiścić Stacji Badania Masła opłaty, przewidziane w § 1.

§ 3.

Za badanie masła w czasie transportu oraz w punktach granicznych przewidziane w § 14 ust. (3) rozporządzenia, powołanego w § 1 — opłaty pobierane nie będą.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *J. Poniatowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 października 1936 r. Nr. 252, poz. 452).

854.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 października 1936 r.

o zmianie zakresu uprawnień Urzędu Celnego w Grajewie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Urzędowi Celnemu w Grajewie nadaje się uprawnienia urzędów celnych I klasy w wywozie i w ruchu pocztowym oraz uprawnienia urzędów celnych II klasy w przywozie.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 października 1936 r. Nr 251, poz. 449).

855.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 września 1936 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie poniżej wyszczególnionych towarów pobiera się za pozwoleniem Ministra Skarbu cła zniżone w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone od 100 kg w zł
z 576	Tkaniny, oprócz osobno wymienionych z jedwabiu sztucznego: jedno- lub wielobarwne o szerokości najwyżej 58 cm, zaopatrzone w brzegi o splocie taftowym szerokości nie węższej, niż 5 mm, przeznaczone do wyrobu parasoli i parasolek — o wadze 1 m kw:	
	a) powyżej 120 g	2.000.—
	b) 120 g i mniej	3.000.—
1085 z p. 10	Części maszyn młynarskich:	
	postawów walcowych . . .	90.—
	aspiratorów, łuszczarek, automatycznych łuszczarek — perlaków, maszyn do czyszczenia i odsiewania kaszek oraz jagielników	110.—
	pytli płaskich	80.—
	odsiewaczy, zychtmaszyn, cylindrów i innych maszyn młynarskich osobno nie wymienionych	160.—
z 1099	Przyrządy elektryczne zapłonowe (magneta) i oświetleniowe (prądnice) do samochodów; wycieraczki do szyb elektryczne (z nieodłączalnym napędem elektrycznym); sygnały elektryczne (oprócz brzęczykowych); aparatury elektryczne rozrusznikowe do samochodów (silniki elektryczne rozrusznikowe — starterowe)	500.—
1145 z p. 13	Kierunkowskazy elektryczne do samochodów (poruszane za pomocą elektromagnesu)	500.—

§ 2. Pozwolenia Ministra Skarbu, wydane na podstawie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. o zniżkach celnych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 876), są ważne w terminach w tych pozwoleniach oznaczonych.

§ 3. 1) Gdy przed wydaniem do wolnego obrotu towaru, wyszczególnionego w § 1, strona nie złożyła podania o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, Minister Skarbu może dodatkowo wydać pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) przed wydaniem towaru do wolnego obrotu została ustalona na wniosek strony tożsamość towaru w sposób określony przepisami wykonawczymi do prawa celnego;

b) strona złożyła w ciągu 30 dni od daty uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego lub zwolnienia od cła.

2) W przypadkach, gdy przed podjęciem do wolnego obrotu towaru, wymienionego w § 1, strona złożyła podanie o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, lecz podjęła towar do wolnego obrotu przed otrzymaniem takiego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli przy zachowaniu przepisu pkt. a) ust. 1 paragrafu niniejszego strona złożyła podanie o zwrot wspomnianej różnicy w ciągu 30 dni od daty pisma, którym Ministerstwo Skarbu zawiadomiło ją o wydaniu pozwolenia.

3) Jeżeli strona wniosła zażalenie w sprawie zastosowania taryfy celnej lub przepisów celnych, bieg 30-dniowych terminów, określonych w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego, rozpoczyna się od daty doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancji.

4) Podanie określone w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego strona powinna złożyć, dołączając kwit celny, w urzędzie celnym, który dokonał odprawy. Urząd Celny prześle otrzymane podanie do Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami stwierdzającymi tożsamość towaru.

§ 4. Gdy towar, wymieniony w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 876), został odprawiony ostatecznie przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy należności celnych na warunkach, ustalonych w § 3 powołanego wyżej rozporządzenia.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 876).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1936 r. Nr 81, poz. 560).

856.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 października 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o opłatach stemplowych, wiążących się z rejestrem kartelowym.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o kartelach, w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 529), zarządzam co następuje:

§ 1. Zgłoszenie, którego celem jest wpisanie utworzenia kartelu do rejestru kartelowego (pierwszy wpis) na podstawie umowy, określonej w art. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o kartelach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 270) albo na podstawie uchwały lub postanowienia, wymienionych w § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1933 r. w sprawie zgłaszania uchwał i postanowień karteli (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 382), podlega opłacie stemplowej w wysokości 500 zł.

W razie utworzenia kartelu drogą dwóch lub więcej dokumentów umownych zgłoszenie celem wpisu do rejestru kartelowego podlega opłacie stemplowej w wysokości iloczynu z pomnożenia 500 zł przez ilość dokumentów umownych.

§ 2. Zgłoszenie, którego celem jest wpisanie do rejestru kartelowego przedłużenia czasu działania kartelu, podlega opłacie stemplowej w wysokości 250 zł.

Wszelkie inne zgłoszenia celem uwidocznienia w rejestrze kartelowym danych, dotyczących kartelu, już wpisanego, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 20 zł.

§ 3. Od zgłoszeń, wymienionych w §§ 1 i 2, należy uiścić tytułem opłaty stemplowej prócz kwot, przewidzianych w §§ 1 i 2, po 50 gr: za każdy załącznik oraz za każdy dalszy egzemplarz lub odpis zgłoszenia — według zasad, podanych w art. 145 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404).

§ 4. Do opłat stemplowych, przewidzianych w §§ 1—3, stosuje się ustęp ostatni artykułu 140, art. 143, 150, 151, 152 (z wyjątkiem ustępu pierwszego) oraz art. 153 ustawy o opłatach stemplowych tudzież §§ 175, 176, 180 i 182 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 842) — mianowicie § 180 ze zmianą, wynikającą z art. 13 ust. (2) ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawnopublicznych instytucji ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88).

§ 5. Do wyciągów z rejestru kartelowego, poświadczonych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, a wydawanych na prośbę interesowanych, nie stosuje się artykułu 157 ustawy o opłatach stemplowych. Wyciąg taki podlega opłacie stemplowej w kwocie 10 zł, bez względu na ilość stronic. Do tej opłaty stosuje się dwa ostatnie ustępy art. 154 oraz art. 161 ustawy o opłatach stemplowych tudzież ustęp pierwszy § 188 rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r., powołanego w § 4.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Będzie stosowane do zgłoszeń (§§ 1—4), które wpłyną począwszy od dnia wejścia rozporządzenia niniejszego w życie oraz do wyciągów z rejestru (§ 5), które zostaną od tegoż dnia wydane.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1936 r. Nr 81, poz. 561).

857.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 października 1936 r.

w sprawie utworzenia podurzędu celnego w siedzibie Państwowych Zakładów Inżynierii w Warszawie.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610), zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie tworzy się w siedzibie Państwowych Zakładów Inżynierii w Warszawie podurząd celny pod nazwą: „Podurząd Celny — Państwowe Zakłady Inżynierii".

Urzędem macierzystym tego podurzędu jest Urząd Celny w Warszawie.

§ 2. Do zakresu działania podurzędu należy odprawa w przywozie i wywozie wszystkich towarów, stanowiących surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby, przeznaczone do przerobu i zużycia w Państwowych Zakładach Inżynierii.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1936 r. Nr 81, poz. 562).

858.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 października 1936 r.

o utworzeniu w Białymstoku urzędu celnego kolejowego.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610), zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie tworzy się na stacji kolejowej w Białymstoku Urząd Celny w Białymstoku.

§ 2. Utworzonemu w myśl § 1 urzędowi celnemu nadaje się uprawnienia urzędów celnych pierwszej klasy.

Godziny urzędowe ustala się od 8 do 15.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1936 r. Nr 81, poz. 563).

859.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 października 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc listopad 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 października 1936 r. Nr 254 poz. 454).

860.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 14 października 1936 r.

w sprawie czasopisma, przeznaczonego do ogłoszeń rejestrowych spółdzielni, należących do Związku Niemieckich Spółdzielni Rolniczych w Polsce.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Skarbu o rejestrze Spółdzielni (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 57, poz. 504) podaję do wiadomości, iż czasopismo „Der deutsche Landwirt" dodatek tygodniowy do czasopisma „Ostdeutsches Volksblatt" we Lwowie jest czasopismem przeznaczonym do ogłoszeń rejestrowych spółdzielni niemieckich, będących członkami stowarzyszenia: Związek Niemieckich Spółdzielni Rolniczych w Polsce, we Lwowie, a należących także do Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rz. P.

Przewodniczący:
(—) *K. Pomijalski.*

861.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 października 1936 r.

L. D. I. 4837/1/36

w sprawie przedłużenia okresu przedawnienia dla dochodzenia pretensji o odszkodowanie za uszczerbek majątkowy wywołany czynem niedozwolonym.

Do

Polskiego Monopolu Loteryjnego, Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Solnego, Polskiego Monopolu Tytoniowego, Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł oraz Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Kodeks Zobowiązań (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 82, poz. 598) przewiduje dla pretensji o odszkodowanie za uszczerbek majątkowy wywołany czynem niedozwolonym 3-letni okres przedawnienia.

Powyższy przepis wprowadza w porównaniu z odpowiednimi normami Kodeksu Napoleona oraz Tomu X Zw. Pr. znaczne skrócenie czasokresu.

Dlatego to w wypadkach, gdy poniesiona przez Skarb Państwa szkoda wynika z zawinienia funkcjonariuszów państwowych, czy też

innych osób, wskazanym jest specjalnie szybkie prowadzenie dochodzeń, mających na celu zebranie odpowiedniego materiału oraz rychłe przesłanie go Prokuratorii Generalnej celem wytoczenia pozwu.

Niejednokrotnie zdarza się bowiem, że kwestia pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiadających za szkodę Skarbu Państwa, wyłania się dopiero po dłuższym upływie czasu, nieraz po latach, najczęściej wskutek inicjatywy Najwyższej Izby Kontroli. Oczywiście takie spóźnione dochodzenie pretensji ma na przebieg procesu wpływ ujemny, utrudnia bowiem znacznie gromadzenie materiału dowodowego, a czasami uniemożliwia nawet wykazanie istotnych dla sprawy okoliczności.

Obecnie jednak wskutek wspomnianego wyżej przepisu kodeksu, wprowadzającego krótki termin przedawnienia grozi ponadto utrata możności realizacji tego rodzaju roszczeń. Jeśli bowiem pozew wniesiony zostanie po upływie lat 3 od chwili, gdy poszkodowany o szkodzie i osobie sprawcy się dowiedział, będzie mógł pozwany bronić się w sporze skutecznie zarzutem przedawnienia.

Komunikując o powyższym, polecam przeprowadzać bezzwłocznie dochodzenia w wypadkach, o których mowa w ustępie trzecim, oraz zwracać się do Prokuratorii Generalnej R. P. z odpowiednio zebranym materiałem o wytoczenie pozwu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

— — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 4837/1/36

Warszawa, dnia 21 października 1936 r.

Gabinetowi Ministra, Departamentom i Biurom Ministerstwa Skarbu, Państwowemu Urzędowi Kontroli Ubezpieczeń, Komendzie Straży Granicznej, Głównej Komisji Klasyfikacyjnej, Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu, Komisji Rewizyjnej Monopolów, Urzędowi Długów Państwa, Mennicy Państwowej, Przewodniczącemu Rady Spółdzielczej oraz Komisariatowi do spraw likwidacji niemieckiej.

do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

862.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 października 1936 r.

L. D. I. 70007/3/36

w sprawie powierzania robót.

Do

Izb Skarbowych, Dyrekcyj Ceł i Wydziału Skarbowego w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim.

Przepisy prawa przemysłowego (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468 w brzmieniu ustawy z dn. 10 marca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) postanawiają, że trudnić się rzemiosłem można dopiero po uzyskaniu karty rzemieślniczej, którą wydają władze przemysłowe I instacji po wykazaniu się przez petenta, posiadaniem odpowiedniego uzdolnienia zawodowego.

Przepis powyższy nie jest ściśle przestrzegany przez znaczną ilość osób prowadzących samoistnie rzemiosło. Przyczyną tego jest w przeważnej ilości wypadków brak odpowiednich kwalifikacyj zawodowych, wymaganych do uzyskania karty rzemieślniczej. Mimo to osoby prowadzące nielegalnie rzemiosło podejmują się wszelkich prac, częstokroć nawet b. poważnych, którym w wielu wypadkach sprostać nie mogą, wywołując swą działalnością rozgoryczenie rzemiosła legalnego, widzącego w rzemiośle nielegalnym niebezpiecznego konkurenta, który nie ponosząc ciężarów publicznych, zwycięża rzemiosło legalne swą ceną, podważając równocześnie jakością wykonanej roboty zaufanie społeczeństwa do całego rzemiosła.

Zaznaczyć przy tym należy, że ten stan rzeczy, będący jawnym łamaniem przepisów, zawiera w sobie niebezpieczeństwo obniżenia poziomu rzemiosła, pociągając za sobą równocześnie poważne straty w gospodarstwie społecznym, wywołane niefachowością osób trudniących się rzemiosłem. Pozornie niska bowiem cena, wskutek nieumiejętnego wykonywania prac, łączy się zwykle z poważnymi stratami materialnymi, a często nawet z niebezpieczeństwem zdrowia i życia ludzkiego.

Z memoriałów i skarg, napływających do Ministerstwa Przemysłu i Handlu od związków i stowarzyszeń rzemieślniczych, wynika, że brak należytego zrozumienia powyższych zagadnień daje się zauważyć nie tylko w szerokich rzeszach społeczeństwa, lecz także w instytucjach publicznych, które ulegając sugestii pozornie niskich cen, powierzają wykonywanie robót rzemieślniczych osobom niefachowym i nielegalnie trudniącym się rzemiosłem.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zarządza, by przy powierzaniu robót wchodzących w zakres rzemiosł wymienionych w art. 142 w. w. prawa przemysłowego, wymagane było posiadanie przez oferentów kart rzemieślniczych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

863.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 października 1936 r.

L. D. IV. 22690/3/36

w sprawie pozwoleń na przywóz z zagranicy napojów alkoholowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ostatnio zauważona została w urzędach celnych niejednolita praktyka w związku ze stosowaniem do napojów alkoholowych postanowień o pozwoleniach przywozu, przewidzianych z jednej strony w § 248 przepisów wykonawczych z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, a z drugiej strony— w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 roku w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 280).

Wobec tego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1. Wódki gatunkowe, do których zalicza się arak, rum (poz. 276 tar. cel.) likiery, nalewki, wszelkie wódki zbożowe i owocowe a w tym whisky i morelówka (poz. 277 tar. celnej) koniak i destylaty winne (poz. 278 tar. celnej), sprowadzane z krajów traktatowych, mogą być przywożone, zgodnie z § 248 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o monopolu spirytusowym, za pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, natomiast jeżeli są sprowadzane z krajów nietraktatowych, — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu (§ 248 przepisów wykon. do rozp. o mon. spir.) i niezależnie od tego, za pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wymaganym rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów.

2. Przy przywozie piwa i porteru (poz. 272 t. c.), miodu do picia (poz. 273 t. c.) oraz win winogronowych, owocowych i jagodowych (poz. 280 — 282 t. c.), które nie są objęte przepisami o monopolu spirytusowym, wymagane jest pozwolenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 r.

3. Przywóz z zagranicy do państwa polskiego wódek czystych (z poz. 277 t. c.) jest zupełnie zabroniony (§ 248 ust. 3 przep. wyk. do rozp. o monopolu spirytusowym), przeto pozwolenia na przywóz tych wódek nie są wydawane.

4. Przepisy o polskim monopolu spirytusowym nie mają zastosowania na obszarze W. M. Gdańska, skutkiem czego na przywóz do tego obszaru wódek gatunkowych, przeznaczonych do zużycia na tymże obszarze (pkt. 1 część druga), jak też wódek czystych (pkt. 3) wymagane jest na ogólnej zasadzie pozwolenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, niezależnie od ewentualnego zezwolenia władz gdańskich.

Równocześnie uchyla się okólnik z dnia 11 października 1926 r. L. D. C. 9382/II/26.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

864.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 października 1936 r.

L. D. IV. 23763/3/36

w sprawie przywozu towarów z wyspy Jamajki.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec zachodzących wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wyspa Jamajka stanowi część składową Indii Brytyjskich Zachodnich, zatem towary pochodzące z Jamajki mogą być odprawiane do przywozu na podstawie pozwoleń przywozu, w których jako kraj pochodzenia są wskazane Indie Zachodnie Brytyjskie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

865.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 października 1936 r.

L. D. IV. 24889/3/36

w sprawie zwolnienia od cła wywozowego produktów żywnościowych, przeznaczonych dla personelu placówek dyplomatycznych i konsularnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika z dnia 8 stycznia 1934 r. L. D. IV. 33742/3/33 w sprawie wywozu produtków żywnościowych w paczkach pocztowych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zarządza, co następuje:

Podlegające cłu wywozowemu produkty żywnościowe, wysyłane za granicę w dowolnych ilościach wszelkimi środkami komunikacyjnymi (pocztą, koleją, statkiem itp.) pod adresem placówek dyplomatycznych lub konsularnych (tak polskich jak i państw obcych), należy odprawiać **bez cła i bez żądania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu** na zwolnienie od cła. Natomiast należy żądać, aby przy odprawie takich przesyłek przedstawiano urzędowi celnemu zamówienie odpowiedniej placówki, poświadczone przez szefa tejże, a stwierdzające, że wymienione w zamówieniu produkty żywnościowe są przeznaczone do użytku osobistego członków personelu placówki i ich rodzin.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

866.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 października 1936 r.

L. D. IV. 24330/2/36

w sprawie zwolnienia niektórych win od badania analitycznego na moc.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Następujące gatunki wytrawnych win gronowych zawierają zwykle poniżej 15° alkoholu:

a) francuskie: bordoskie (Bordeaux), alzackie (Alsace),

b) niemieckie: mozelskie (Moselweine), saarskie (Saarweine), reńskie (Rheinweine) i frankońskie (Frankenweine).

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zezwala Urzędom Celnym odprawiać wina te, nadchodzące **w butelkach,** według poz. 280 p. 1 lit. „c" taryfy celnej, jako wina zawierające 15° i mniej alkoholu, bez analitycznego badania ich mocy, jeżeli dokumenty (faktura i świadectwo pochodzenia) przedłożone przy odprawie celnej wykazują, że dane wino rzeczywiście zawiera 15° i mniej alkoholu (w procentach objętościowych) i nadto jeżeli dokumenty te wymieniają jeden z wyżej wskazanych okręgów.

W przypadku zachodzącego podejrzenia, że moc odprawianego wina nie odpowiada danym zawartym w dokumentach, należy wino to poddać analizie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

867.

OKÓLNIK T 130 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 października 1936 r.

L. D. IV. 24803/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 674).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Towary objęte, poz. 674, wytworzone z kilku różnych materiałów włóknistych, podlegają ocleniu, stosownie do ogólnej uwagi 1. Działu VIII taryfy celnej przywozowej, według jakości tego składnika danego wyrobu, który podlega wyższej stawce.

Przykład I: krążki, wykonane skutkiem sprasowania włókien sierści zajęczej, zmieszanej z niewielką nawet ilością włókien wełny owczej, podlegają ocleniu według poz. 674 p. 2 lit. „a".

Przykład II: tafle, wytworzone stutkiem zszycia kawałków tkanin lnianych z kawałkami wojłoku, wykonanego z samej sierści, podlegają ocleniu według poz. 674 p. 2 lit. „b".

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

868.

OKÓLNIK T 131 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 października 1936 r.

L. D. IV. 25312/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 490 i 911).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R .P . Nr 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Produkt stanowiący roztwór przeważnie alifatycznych węglowodorów (ca 75%) w trójchloretylenie, używany do nadawania tkaninom jedwabistego połysku, należy clić według pozycji 490 p. 2 taryfy celnej.

Produkt ten znany jest w handlu pod nazwą „Glanzmittel 705 N".

2) Produkt ten pod nazwą „Mipolan", używany do izolowania przewodów elektrycznych, lontów itp., należy clić według poz. 490 taryfy celnej.

Mipolan jest chlorowanym produktem polimeryzacji pochodnych poliwinylowych i często bywa barwiony.

3) Produkt składający się z sulforycynatu sodu, amoniaku i formaliny, znany w handlu pod nazwą „Hydrol", należy clić według poz. 490 p. 2 taryfy celnej.

4) Watę szklaną umocowaną na arkuszach tektury, nawet używaną jako materiał izolacyjny, należy clić według poz. 911 p. 1 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

869.

OKÓLNIK T 132 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 października 1936 r.

L. D. IV. 25314/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy uwagi po poz. 821 i poz. poz. 836, 842).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Podkładki pod kufle z piwem w postaci wykrojonych z tektury krążków lub kwadratów z nadrukowaną na nich nazwą firmy produkującej piwo należy clić według pozycji przewidującej odnośną tekturę z zastosowaniem p. 4 lit. „a" względnie „b" i p. 7 uwagi umieszczonej po poz. 821 taryfy celnej.

2) Za książki o charakterze albumowym należy uważać książki, niezależnie od ich formatu, zawierające reprodukcje dzieł sztuki (malarskich, rzeźbiarskich, architektonicznych, ceramicznych itp.), chociażby z tekstem, których tekst polega wyłącznie na opisie lub objaśnieniu rysunków, nawet z podaniem rysopisu autorów dzieł sztuki reprodukowanych w książce.

W książkach albumowych, clonych według poz. 842 taryfy celnej, muszą przeważać ilustracje.

Jeżeli natomiast tekst zawiera rozważania naukowe, na przykład zawiera opis danej epoki, wykład o szkołach malarskich, architektonicznych itd., co sprawia, że reprodukcje są raczej ilustracją tekstu, to książki takie nie powinny być traktowane jako książki o charakterze albumowym.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

870.

OKÓLNIK T. 133 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 października 1936 r.

L. D. IV. 24419/2/36

w sprawie clenia blankietów czeków podróżniczych banków zagranicznych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Blankiety czeków podróżniczych (traveler's checks) banków zagranicznych, nadsyłane do polskiego obszaru celnego, podlegają ocleniu według uwagi po p. 3 poz. 845 taryfy celnej jako książeczki czekowe banków zagranicznych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

871.

OKÓLNIK T. 134 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 października 1936 r.

L. D. IV. 22505/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 576 i 582).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Pozycje taryfy celnej 576 i 582 przewidują specjalne stawki celne za pozwoleniem Ministra Skarbu dla wymienionych tam tkanin z brzegami o splocie (wiązaniu) rypsowym. Otóż splot rypsowy (żeberkowy) w tkaninach lub tylko na brzegach tkanin powstaje wtedy, gdy przędze osnowy i wątku krzyżują się co dwie, trzy lub cztery nitki, t. j. gdy dwie, trzy lub cztery nitki wątku przechodzą raz ponad dwiema, trzema lub czterema nitkami osnowy, a następnie pod nitkami osnowy i odwrotnie — dwie, trzy lub cztery nitki osnowy przebiegają raz pod, a raz nad dwiema ,trzema lub czteremi nitkami wątku, tworząc w ten sposób na powierzchni tkaniny żeberka równoległe do nitek osnowy, względnie wątku.

Natomiast za splot rypsowy nie należy uważać takich tkanin (brzegów), w których wygląd żeberek otrzymuje się wyłącznie przez zastosowanie przędzy o różnych numerach, t. j. różnej grubości nitek.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

872.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1936 r.

L. D. IV. 24756/3 36

w sprawie uproszczenia postępowania przy wywozie towarów, odprawianych w wewnętrznych urzędach celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem wprowadzenia dalszych uproszczeń postępowania przy wywozie za granicę towarów,odprawianych w wewnętrznych urzędach celnych, Ministerstwo Skarbu zarządza:

Uproszczony tryb przekazywania (bez list przekazowych) towarów, korzystających ze zwrotów ceł, a odprawianych do wywozu w wewnętrznych urzędach celnych, — przewidziany w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 97 poz. 891), rozszerza się na inne towary, odprawiane w wewnętrznych urzędach celnych, a mianowicie:

a) na towary odprawiane ostatecznie do wywozu na podstawie zgłoszenia na piśmie (choćby towary podlegały clu wywozowemu);
b) na towary, poddane uszlachetnieniu na polskim obszarze celnym (powrotny wywóz w obrocie uszlachetniającym czynnym).

Przy przekazywaniu sposobem uproszczonym powinny być zachowane przepisy § 6 powołanego rozporządzenia oraz **odpowiednie** przepisy § 45 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. 89 z 1935 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

873.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1936 r.

L. D. IV. 24386/3/36

w sprawie upoważnienia urzędów celnych do zwalniania od cła drobnych przesyłek krajowych zwracanych z zagranicy.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł. Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 6 ust. 4 prawa celnego upoważnia urzędy celne I kl. do zwalniania od cła na podstawie art. 72 prawa celnego, drobnych przesyłek (do wagi 20 kg) pochodzenia krajowego, zwracanych z zagranicy, które bądź to korzystały przy wywozie z pomocy finansowej, stosowanej przez państwo, bądź też weszły za granicą do wolnego obrotu.

Postanowienia § 125 — 128 przepisów wykonawczych do prawa celnego, określające warunki zwalniania od cła przesyłek zwrotnych oraz postępowanie celne przy ich odprawie, powinny być przestrzegane.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

874.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 października 1936 r.

L. D. IV. 25670/3/36

w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów na obszar W. M. Gdańska.

Do

Izby Skarbowej w Grudziądzu oraz Placówek Kontroli Skarbowej na granicy polsko - gdańskiej.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż ustęp II § 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lipca 1936 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania zaświadczeń walutowych przy wywozie niektórych towarów (Monitor Polski z dnia 15 lipca 1936 r. Nr 162 poz. 295 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 poz. 584), wymieniający poszczególne wypadki zwolnień od zaświadczeń walutowych przy wywozie z Polski do W. M. Gdańska, należy rozumieć w ten sposób, że dotyczy on towarów, których wywóz do W. M. Gdańska jest uzależniony od przedstawienia zaświadczeń walutowych na granicy polsko-gdańskiej, t. j. tylko tych towarów, które wymienione są w załączniku do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1936 r. w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe (Monitor Polski z dnia 22 lipca 1936 r. Nr 168 poz. 313 Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19 poz. 585) z uwzględnieniem zmiany tego załącznika, wprowadzonej zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1936 r. (Monitor Polski z dnia 3 sierpnia 1936 r. Nr 184 poz. 346 — Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22 poz. 696).

Wywóz bowiem z Polski do W. M. Gdańska wszelkich innych towarów, nie objętych wspomnianym załącznikiem, może odbywać się wogóle bez zaświadczeń walutowych stosownie do powołanego zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

875.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 26045/3/36

w sprawie zwolnienia od obowiązku przedstawiania świadectw rozrachunkowych w obrocie księgarskim z Rzeszą Niemiecką.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika L. D. IV. 22668/3/36 z dnia 30 września 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 27, poz. 809), Ministerstwo Skarbu zawiadamia:

Stosownie do uchwały Komisji Rządowej Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego — artykuły handlu księgarskiego, objęte poz. taryfy celnej przywozowej: 836; 837; 838; 839; z 840 wykonane ręcznie: rysunki, mapy plany, nuty i rękopisy; 842 p. 1, 2 i 3; 843; z 845— formularze do tryptyków; 847 i z 1163 globusy mogą być **przywożone** z Rzeszy Niemieckiej do polskiego obszaru celnego i **wywożone** z tego obszaru do Rzeszy bez obowiązku przedkładania przy odprawie celnej świadectw rozrachunkowych. Zwolnienie od tego obowiązku dotyczy wymienionych towarów bez względu na ich ilość oraz bez względu na osobę odbiorcy.

Jednocześnie uchyla się wszelkie zarządzenia wydane w sprawie zwolnień od obowiązku przedstawiania świadectw rozrachunkowych przy przywozie z Rzeszy Niemieckiej i wywozie do Rzeszy artykułów księgarskich, a w szczególności:

p. 1 okólnika L. D. IV. 33299/3/35 z dnia 27 listopada 1935 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 33 poz. 761);

P. I-a, b — okólnika L. D. IV. 35968/3/35 z dnia 21 grudnia 1935 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk., Nr 36 poz. 836);

p.p. II, III, IV i V — okólnika L. D. IV. 6647/3/36 z dnia 16 marca 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 7 poz. 238);

okólnik L. D. IV. 11433/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 13, poz. 437);

okólnik L. D. IV. 22668/3/36 z dnia 30 września 1936 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 27, poz. 809).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

876.

OKÓLNIK T. 135 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 25641/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania pozycji 1165 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Odzież przeciwgazowa, sporządzona z materiałów pokrytych gumą i nadto skrojona i uszyta w ten sposób, że uniemożliwia przedostawanie się gazów do ciała (np. odzież połączona z obuwiem, rękawicami i kapuzą na głowę) podlega ocleniu według pozycji 1165 taryfy celnej jako sprzęt przeciwgazowy.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

877.

OKÓLNIK T. 136 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 25745/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1097 i 1066).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Żniwiarko-młocarki, stanowiące nierozłączne maszyny, należy clić według poz. 1097 taryfy celnej jako maszyny rolnicze osobno nie wymienione.

Powyższe maszyny mogą jednocześnie żąć i młócić.

Maszyny do zaszywania worków należy clić według poz. 1066 punktu 2.

Maszyny te składają się z podstawy z umieszczoną na niej pionową kolumienką, na której jest zamocowana główka do szycia w ten sposób, iż można ją ustalać na różnych poziomach, co umożliwia zaszywanie różnej wielkości worków. Pod główką na odległość wysokości worka jest umieszczony transporter związany konstrukcyjnie z całością w celu automatycznego przesuwania worków w czasie szycia.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

878.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 25643/2/36

w sprawie stosowania zniżki konwencyjnej do części klamerek do podwiązek z poz. 1014 p. 1 lit. c taryfy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Umowa handlowa polsko - angielska z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 59 poz. 380 z 1935 r.) przewiduje w Liście Pierwszej zniżone cło na towar z poz. 1014 p. 1 lit. c taryfy celnej, nazwany w tekście polskim umowy: „Części klamerek do podwiązek", zaś w odnośnym tekście angielskim: „Suspender buttons".

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ze zniżki tej (zł 400 od 100 kg) korzystają tylko części klamerek do podwiązek t. zw. „guziczki podwiązkowe" wykonane z blachy z nieszlachetnych metali, z dodatkiem innych pospolitych materiałów (np.: krążki gumowe przytwierdzone za pomocą nita do podkładki blaszanej).

Natomiast haczyki podwiązkowe („suspender hooks"), jak również kompletne klamerki, składające się z guziczka podwiązkowego i haczyka podwiązkowego, z wymienionej zniżki (zł 400 od 100 kg) korzystać nie mogą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

879.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 24667/2/36

w sprawie obliczania opłaty za specjalną kontrolę celną nad towarami, odprawianymi z zastosowaniem zniżek celnych lub zwolnień od cła, przewidzianych w taryfie celnej przywozowej i uzależnionych od pozwolenia Ministra Skarbu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że według działu „c" rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95 z 1934 r., poz. 862) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 34 z 1936 r., poz. 267) opłatę za kontrolę celną nad zużyciem towarów, odprawianych z zastosowaniem ulg celnych, należy pobierać według skali procentowej tablicy, ustalonej w punkcie 4 działu „b" tego rozporządzenia, od sumy przywozowego cła normalnego (autonomicznego).

Natomiast w myśl punktu 3 § 36 instrukcji manipulacyjnej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5 z 1935 r., poz. 89) za cło normalne, stanowiące podstawę do obliczenia opłaty za kontrolę należy przyjmować stawki celne autonomiczne (lądowe lub morskie) z tych pozycyj, punktów i liter taryfy celnej, które byłyby do danego towaru zastosowane, gdyby pozwolenie Ministra Skarbu względnie zastępujące je zaświadczenie nie było udzielone, np.:

I. Zgłoszono do odprawy celnej 50 kg wstęg bawełnianych surowych tkanych w rolach, przeznaczonych do wyrobu taśm do maszyn do liczenia, i dołączono pozwolenie Ministerstwa Skarbu na zastosowanie zniżki celnej, przewidzianej w uwadze po poz. 667 taryfy celnej.

Wstęgi te bez zastosowania zniżki celnej podlegały by ocleniu według poz. 620 p. 1 lit. „a" taryfy celnej i dlatego też opłata za specjalną kontrolę celną nad przerobem tych wstęg powinna być obliczana według stawki celnej 1.200 zł (od 100 kg wagi wymiarowej), przewidzianej w poz. 620 pkt. 1 lit. „a" tar. celn. (kolumna II, o ile towar pochodzi z państw traktatowych).

II. Zgłoszono do odprawy celnej 200 kg skórek cielęcych wyprawy roślinnej, naturalnego koloru, w połówkach, wagi w całej skórze 2 kg i mniej, przeznaczonych do obciągania wałków rozciągających przy maszynach przędzalniczych, i dołączono zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu na zastosowanie zniżki celnej, przewidzianej w punkcie 1 poz. 512 tar. celn. (okólnik Min. Skarbu z dnia 22 lutego 1936 r. L. D. IV. 1825/2/36 Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 7 z 1936 r., poz. 221).

Skórki te bez zastosowania zniżki celnej podlegały by ocleniu według poz. 503 p. 1 lit. „b" tar. celn. i dlatego też opłatę za specjalną kontrolę celną nad zużyciem tych skórek należało by obliczyć według stawki celnej 1.600 zł (od 100 kg wagi wymiarowej), przewidzianej w poz. 503 p. 1 lit. „b" tar. celn. (kolumna II, o ile towar pochodzi z państw traktatowych).

Mimo wspomnianych na wstępie przepisów, w niektórych urzędach celnych powstają wątpliwości, jak należy obliczać opłatę za kontrolę celną zwsłaszcza w tych przypadkach, w których uwaga względnie pozycja taryfy celnej, przewidująca zniżoną stawkę celną lub zwolnienie od cła nie jest zamieszczona w taryfie bezpośrednio po pozycji, według której towar podlegałby ocleniu, gdyby pozwolenia Ministra Skarbu lub zastępującego je zaświadczenia nie przedłożono.

W celu usunięcia tych wątpliwości poleca się, aby w podobnych przypadkach urzędnicy rewidujący bezpośrednio przy rewizji w rubryce 11 zgłoszenia celnego obok nazwy towaru zaznaczali wyraźnie pozycję, punkt i literę tar. celnej, według której towar podlegał by ocleniu bez zastosowania pozwolenia Ministra Skarbu lub zastępującego je zaświadczenia, np.:

I. — rubr. 11 zgłoszenia celnego — wstęgi bawełniane surowe tkane w rolach z poz. 620 p. 1 lit. „a" tar. celnej, rubr. 12 — uwaga po poz. 667 itd.

II. — rubr. 11 zgłoszenia celnego — skórki cielęce wyprawy roślinnej, naturalnego koloru, w połówkach, wagi w całej skórze 2 kg i mniej z poz. 503 p. 1 lit. „b" tar. celnej, rubr. 12 — poz. tar. celn. 512 p. 1 . . . . . itd.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

880.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 26038/3/36

w sprawie odraczania sprzedaży towarów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do postanowienia § 210 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego, urzędy celne mogą odraczać sprzedaż towarów z przetargu, od których należności celne nie zo-

stały uiszczone w przepisanym terminie, na okres 6-ciu miesięcy od daty, w której należności celne powinny być uiszczone.

Ponieważ zachodzą przypadki, w których względy słuszności przemawiają za dłuższym okresem odroczenia sprzedaży towarów, poleca się wnioski stron o odroczenie sprzedaży z przetargu towarów **poza okres wyznaczony przez urząd celny** na podstawie § 210 ust. 2 przep. wyk. przedstawiać do decyzji Ministerstwu Skarbu.

Podanie o dalsze odroczenie sprzedaży towaru strona powinna złożyć najpóźniej w przeddzień przetargu. Na skutek takiego podania urząd celny wstrzyma sprzedaż aż do ostatecznej decyzji Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

881.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. IV. 26258/2/36

w sprawie stosowania ceł konwencyjnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Konwencja Handlowa i Nawigacyjna Polsko - Rumuńska z dnia 23 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 726 z r. 1932) w Aneksie B przewiduje zniżkę konwencyjną dla soku owocowego bez cukru niehermetycznie zapakowanego.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pektyna owocowa bez dodatku cukru w stanie płynnym, clona na równi z sokami owocowymi według poz. 236 p. 1 taryfy celnej, może korzystać z powołanej na wstępie zniżki konwencyjnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

882.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 października 1936 r.

L. D. IV. 24801/3/36

w sprawie potwierdzania przez urzędy celne wywozu towarów za granicę drogą morską.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Dowody wywozu towarów za granicę, przewidziane w § 55 ust. 2 i 3 oraz § 56 ust. 7 przepisów wykonawczych do prawa celnego, mogą być w zasadzie wydawane tylko raz. Praktyka jednak wykazała, że jeden dowód wywozu dla eksporterów nie wystarcza; ponadto wyłoniła się potrzeba potwierdzania wywozu również takich towarów, które bądź to nie wychodzą bezpośrednio za granicę, bądź to przechodzą tylko tranzytem przez polski obszar celny.

Celem regulowania tej sprawy Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) Przy wywozie towarów drogą morską, a w tym węgla, (również bunkrowego) i koksu, oprócz dowodów wymienionych w powołanych na wstępie przepisach mogą być wydawane na żądanie stron **dwa dodatkowe zaświadczenia o dokonanym wywozie,** z których jedno jest przeznaczone dla władz kolejowych, drugie zaś dla użytku izb przemysłowo - handlowych. Do wystawienia dodatkowych zaświadczeń mogą być używane formularze według wzoru Nr 10 (do § 55 ust. 3 przepisów wykonawczych do prawa celnego) i to bez względu na to, czy towar został zgłoszony do odprawy celnej na piśmie, czy ustnie. W formularzach, użytych do wystawienia zaświadczeń, strona powinna skreślić w tytule wyrazy: „deklaracja wywozowa na towary wolne od cła wywozowego" oraz rubrykę poziomą „Nr wagonu". W miejsce skreślonego tytułu strona powinna umieścić napis, a to na egzemplarzu przeznaczonym dla izb przemysłowo-handlowych — „zaświadczenie o dokonanym wywozie, służące wyłącznie do użytku izb przemysłowo-handlowych", na egzemplarzu zaś dla władz kolejowych — „zaświadczenie o dokonanym wywozie, służące wyłącznie dla użytku władz kolejowych". Na odwrotnej stronie egzemplarza zaświadczenia przeznaczonego dla władz kolejowych lub w osobnej specyfikacji, dołączonej do tego egzemplarza strona powinna podać dane ułatwiające władzom kolejowym kontrolę nad przestrzeganiem przez eksporterów warunków korzystania z t. zw. taryfy portowej, a mianowicie: a) miejsce i datę nadania towaru do przewozu koleją, b) numery wagonów, w których towar przywieziono do portu i c) nazwę magazynu lub składu celnego, skąd

towar załadowany został na statek. Dane te strona podaje na własną odpowiedzialność i stwierdza własnoręcznym podpisem.

Dodatkowe zaświadczenia powinny być wypełniane przez stronę i przedstawiane urzędom celnym przy odprawie celnej.

2) Przy idących w kierunku portów polskiego obszaru celnego przesyłkach tranzytowych, które, jako takie, nie podlegają zgłoszeniu celnemu przy wywozie i dla których dowody odprawy celnej wywozowej nie są przewidziane, potwierdzeń występu za granicę dokonywać będą urzędy celne wyjściowe na oryginałach kolejowych listów przewozowych, względnie listów przewozowych — konosamentów, przy czym potwierdzenia te mają być zaopatrzone również w adnotację „służy wyłącznie dla użytku władz kolejowych".

3) Na węgiel bunkrowy, przeznaczony dla statków morskich, utrzymujących komunikację morską między portami polskiego a obcego obszaru celnego, które to statki z tych lub innych względów pozostają przez dłuższy czas w portach polskich, zużywając węgiel całkowicie lub w większej części na polskim obszarze celnym, nie może być wydawane potwierdzenie wywozu, jako na towar nie odprawiony celnie do wywozu. Na węgiel taki może natomiast urząd na wniosek strony wystawić zaświadczenie, stwierdzające załadowanie go na statek morski, utrzymujący komunikację między portami polskiego a obcego obszaru celnego. W razie załadowania tego węgla na statek z barki należy podawać nazwę i numer barki.

4) Na płyty cynkowe, używane do oczyszczania wody w kotłach okrętowych, dostarczane na statki morskie, utrzymujące komunikację między portami polskiego a obcego obszaru celnego, może urząd celny wystawić zaświadczenie, stwierdzające załadowanie tych płyt na statek morski; na odwrotnej stronie tego zaświadczenia strona powinna wyszczególnić potrzebne dla władz kolejowych dane, o których jest mowa w p. 1 niniejszego okólnika.

Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 27967/3/35 z dnia 31 października 1935 r. w sprawie potwierdzania przez urzędy celne wywozu towarów za granicę (Monitor Polski Nr 263 poz. 324 i Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31 poz. 705), uzupełniony okólnikiem L. D. IV. 21688/3/36 z dnia 28 września 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26 poz. 787).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

883.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 października 1936 r.

L. D. V. 24433/2/36

w sprawie podatku od kapitałów i rent — rachunek bieżący (on callowy).

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 10 września 1936 r. L. Rej. 10586/34.

Według art. 2 p. 6 ustawy o podatku od kapitałów i rent poz. 517/20 Dz. Ust. podatkowi temu podlegają specjalne rachunki bieżące (on callowe), zebezpieczone przez złożenie papierów wartościowych lub w jakikolwiek inny sposób, otwarte w państwowych, publicznych lub prywatnych instytucjach kredytowych oraz domach bankowych. W rozpoznawanej sprawie jest poza sporem, że skarżący Bank jest instytucją kredytową w rozumieniu powyższego przepisu ustawy oraz jest poza sporem, że obłożone spornym podatkiem rachunki są zabezpieczone. Istotę sporu stanowi zagadnienie, co należy uważać za specjalny rachunek bieżący (on callowy), oraz czy obłożone spornym podatkiem rachunki trafnie władze skwalifikowały jako specjalne rachunki bieżące (on callowe). Otóż z istoty rzeczy oraz z praktyki stosowanej w instytucjach kredytowych wynika, że przy rachunku bieżącym tak po stronie „winien", jak i po stronie „ma" tego rachunku, na podstawie umowy istniejącej pomiędzy klientem a instytucją kredytową, może w zasadzie w dowolnych terminach następować zmiana przez podejmowanie gotówki względnie dawanie zleceń wypłaty ze strony klienta oraz przez dokonywanie wypłat przez tegoż klienta względnie na jego rachunek. Rachunek taki podlega opodatkowaniu jako on callowy tylko wtedy, gdy z jednej strony jest zabezpieczony, z drugiej zaś strony, gdy wierzyciel jest uprawniony żądać spłaty długu na zawołanie. Dopiero bowiem obie te cechy razem nadają takiemu rachunkowi charakter specjalnego rachunku bieżącego w rozumieniu omawianej ustawy. Nie podlegają zatem na podstawie art. 2 p. 6 ustawy o podatku od kapitałów i rent opodatkowaniu kredyty, udzielone klientom przez instytucje kredytowe, przy których, na podstawie umowy pożyczki, instytucja kredytowa stawia dłużnikowi do dyspozycji tylko sumę udzielonego kredytu, klient zaś ogranicza się do dysponowania tą sumą i do spłaty zaciągniętego zobowiązania dłużnego, w terminach oznaczonych umową o pożyczkę. W tym ostatnim bowiem przypadku nie ma miejsca umowa o otwarcie specjalnego rachunku bieżącego, lecz o zwykłą chociażby zabezpieczoną pożyczkę.

W rozpoznawanej sprawie w związku z zarzutami odwołania, władza pozwana była obo-

wiązana zbadać przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia, jaki stosunek umowy istniał w miarodajnych okresach pomiędzy skarżącym Bankiem a klientami, których rachunki zostały obłożone spornym podatkiem i, stosownie do wyniku dochodzeń, zająć stanowisko w zaskarżonym orzeczeniu. Zaznacza się przy tym, iż fakt powstania zobowiązania dłużnego z dawnego specjalnego rachunku bieżącego, musi pozostać bez wpływu na ocenę obowiązku uiszczenia podatku, o ile w miarodajnym okresie na podstawie umowy taki rachunek bieżący już nie istniał, a istniało tylko inne zobowiązanie dłużne.

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 24433/2/36

Warszawa, dnia 24 października 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Kolanowski.*
Inspektor.

884.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.

L. D. V. 11895/1/36

w sprawie przedkładania sprawozdań o przebiegu i rezultatach czynności poborców, wzór Nr 41.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Poczynając od III kwartału okresu budżetowego 1936/37 Ministerstwo Skarbu poleca zaprzestać przedkładania przewidzianych w § 106 punkt 3 lit. b) instrukcji egzekucyjnej z dnia 22 lipca 1932 r. sprawozdań o przebiegu i rezultatach czynności poborców skarbowych na druku wzór Nr 41 za okresy kwartalne.

W związku z powyższym, począwszy od m. października 1936 r. urzędy skarbowe będą przedkładały izbom skarbowym (wydziałowi skarbowemu) tylko sprawozdania o przebiegu i rezultatach czynności poborców skarbowych za okresy miesięczne (§ 106 punkt 3 lit. a)) jednakże z **wyszczególnieniem wyników czynności każdego z poborców.**

W miejsce przewidzianych w § 108 punkt 3 instrukcji egzekucyjnej sprawozdań o przebiegu i rezultatach czynności poborców na druku wzór Nr 41, za okresy miesięczne, Izby Skarbowe będą przedkładały Ministerstwu Skarbu, poczynając od III kwartału okresu budżetowego 1936/37, omawiane sprawozdania za okresy kwartalne do dnia 30 miesiąca, następującego po kwartale.

Ostatnie sprawozdania za okres miesięczny na druku, wzór Nr 41, przedłożą Izby Skarbowe za miesiąc wrzesień 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

885.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 października 1936 r.

L. D. VI. 10254/3 36

w sprawie badania przez kontrolę skarbową tłuszczów na zawartość wolnych kwasów tłuszczowych.

W związku z przepisami § 30 ust. 2) rozporządzenia wykonawczego o opodatkowaniu tłuszczów z dnia 30 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 234) Ministerstwo Skarbu udziela następujących wskazówek co do oznaczania kwasowości w tłuszczach:

I. Przy przeprowadzaniu analizy tłuszczu należy się posługiwać następującymi materiałami dostarczonymi przez przedsiębiorstwo:

Odczynniki i przyrządy.

1) 0,1 normalny wodny roztwór wodorotlenku sodowego lub potasowego (0,1 n ług sodowy lub potasowy).

Roztwór należy przechowywać w naczyniu dokładnie zamkniętym kauczukowym korkiem.

2) Rozpuszczalnik.

Jako rozpuszczalnik mogą służyć następujące mieszaniny:

a) 1 część objętościowa alkoholu etylowego i 1 część objętościowa benzolu lub
b) 1 część objętościowa alkoholu metylowego i 1 część objętościowa benzolu lub
c) 1 część objętościowa eteru etylowego i 1 część objętościowa alkoholu etylowego lub
d) 1 część objętościowa eteru etylowego i 1 część objętościowa alkoholu metylowego.

Przed użyciem należy dodać do rozpuszczalnika kilka kropel fenoloftaleiny i zobojętnić ługiem do bardzo słabego różowego zabarwienia.

3) Spirytusowy roztwór fenoloftaleiny (1%-wy) — przechowywać w kroplomierzu.

4) Zlewki na 200 — 300 cm³.

5) Pipetki na 4 cm^3 i na 1 cm^3.

6) Waga techniczna.

7) Szpadelek lub łyżka do nabierania tłuszczu i pałeczka szklana do mieszania.

8) Cylinder miarowy na 50 lub 100 cm^3 z podziałką co 1 cm^3.

9) Ług i roztwór fenoloftaleiny — powinny posiadać zaświadczenie D. P. M. S. i być przechowywane pod urzędowym zabezpieczeniem.

II. Wykonanie badania.

10) Odważyć do zlewki 5 g tłuszczu z dokładnością do 0,05 g.

11) Odmierzyć cylindrem miarowym 50 cm^3 zobojętnionego rozpuszczalnika, nalać do naczynia z odważonym tłuszczem i rozpuścić tłuszcz przez wstrząsanie i mieszanie pałeczką szklaną oraz ewentualnie słabe podgrzanie.

Podgrzewanie przeprowadzać, zanurzając zlewkę do naczynia z ciepłą wodą. Jeżeli po podgrzaniu i wymieszaniu pozostanie niewielka ilość nierozpuszczonego osadu, jest to dla oznaczenia kwasowości bez znaczenia i roztwór z osadem nadaje się do dalszego badania.

12) Dodać do roztworu tłuszczu 10 — 12 kropel roztworu fenoloftaleiny.

13) Odmierzyć czystą pipetką 4 cm^3 0,1 normalnego ługu, wlać do roztworu tłuszczu i zamieszać.

14) Jeżeli roztwór zabarwi się na różowo lub czerwono — zbadany tłuszcz zawiera poniżej 2,5% wolnych kwasów tłuszczowych w przeliczeniu na kwas olejowy.

15) Jeżeli roztwór nie zabarwi się, odmierzyć czystą pipetką 1 cm^3 0,1 n ługu, wlać do roztworu i ponownie zamieszać. Flaszkę z ługiem należy niezwłocznie po jego nabraniu pipetką zamknąć korkiem.

16) Jeżeli po dodaniu 5 cm^3 (4 cm^3 w/g. p. 13 i 1 cm^3 w/g. p. 15 roztwór nie zabarwi się — zbadany tłuszcz zawiera powyżej 2,5% wolnych kwasów tłuszczowych.

17) Jeżeli roztwór, który nie zabarwił się po dodaniu 4 cm^3 0.1 n ługu, po dodaniu piątego cm^3 zabarwi się na różowo lub czerwono — zbadany tłuszcz zawiera ok. 2,5% wolnych kwasów tłuszczowych.

O ile w tym przypadku przedsiębiorca twierdzi, że tłuszcz zawiera powyżej 2,5% wolnych kwasów tłuszczowych, próbkę tłuszczu należy przesłać do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego. Dział Produkcji, Warszawa, Leszno Nr 1.

Kierownik Departamentu:
(—) *Zubrzycki.*

886.

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ.

OKÓLNIK

z dnia 21 października 1936 r.

o zmianie dotychczasowych przepisów okólnika Nr 17 z dnia 12 czerwca 1936 r. w sprawie umowy rozrachunkowej z Austrią (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr 16 poz. 527) częściowo zmienionego okólnika z dnia 23 lipca 1936 r. (Dz. Urzęd. Nr 20 poz. 638) oraz z dnia 31 sierpnia 1936 r. (Dz. Urz. Nr 24 poz. 740).

W związku z umową rozrachunkową, zawartą przez Bank Polski z Austriackim Bankiem Narodowym, przekazy z Polski na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii, mogą być dokonywane tylko w ramach następujących postanowień:

I. Przekazy do Austrii będą uskuteczniane przez banki dewizowe — z wyjątkami wymienionymi pod IV — wyłącznie w formie polecenia na Austriacki Bank Narodowy za pośrednictwem Banku Polskiego.

Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do rozpatrywania i załatwiania we własnym zakresie wniosków o zezwolenie na zapłatę w powyższy sposób zobowiązań wobec osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii, przy których złożono dowody, odpowiadające ogólnie obowiązującym przepisom — w następujących wypadkach:

a) z tytułu zapłaty należności za sprowadzone z Austrii towary austriackie lub towary w Austrii przerobione — bez ograniczenia kwoty;

b) z tytułu kosztów ekspedycji, ubezpieczenia i transportu sprowadzonych do Polski towarów—do wysokości zł 1.000— (okólnik Nr 5 uzupełn. z dnia 5.X. 1936 r. p. I b);

c) z tytułu kosztów eksportu towarów do Austrii, opłat publiczno-prawnych, prowizyj itd.—do wysokości zł 1.000— okólnik Nr 6 z dnia 11.VIII. 1936 r. p. V);

d) na koszty utrzymania — w ramach przepisu okólnika Nr 4;

e) na drobne dyspozycje — do wysokości zł 100 — okólnik Nr 8 p. IV);

f) z tytułu zapłaty za weksle,

wysłane z Polski przed 27.IV. 1936 r. a nadesłane z Austrii do inkasa przed 27.VII. 1936 r.,

wysłane po 27.IV. 1936 r. z adnotacją Banku Polskiego datowaną nie później, niż dnia 31.VII. 1936 r.,

wysyłane od 1.VIII. 1936 r. z adnotacją, zezwalającą na przekazanie po wpływie w drodze rozrachunku polsko-austriackiego (okólnik Nr 26 część II p. c.).

Natomiast wnioski o zezwolenie na zapłatę:

1) zobowiązań z tytułów wymienionych w punktach od b) do e), o ile przekraczają kwoty wymienionee w tych punktach;
2) zaliczek na towary — bez względu na kwotę;
3) zobowiązań z wszelkich innych tytułów winny być przez banki dewizowe **przedstawiane do decyzji Komisji Dewizowej.**

Zezwolenia udzielone przez Komisję Dewizową na przekazy z tytułów wymienionych od 1) do 3) podlegają opłacie manipulacyjnej w wysokości ½‰ od sumy, na jaką przekaz opiewa—zgodnie z przepisami okólnika Nr 20 z dnia 3.VII. 1936 r.

Do wniosków o zapłatę zobowiązań z tytułu spłaty kapitałów, odsetek od nich, dywidendy, kuponów i dochodów z nieruchomości oraz praw rzeczowych na nieruchomościach, należy dołączyć dowody stwierdzające, że przedmioty majątkowe lub prawa, stanowiące tytuł przekazu, były przed dniem 26.IV. 1936 r. i są dotychczas własnością osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii.

II. Sprzedaż zagranicznych środków płatniczych na podstawie paszportu ważnego tylko na Austrię mogą banki dewizowe uskuteczniać jedynie w szylingach austriackich.

III. Przekazy do Austrii mogą — z wyjątkami podanymi pod IV — opiewać tylko **na wypłatę w szylingach równowartości sumy ściśle określonej w złotych.** Zobowiązania, opiewające na inne waluty, winny być przeliczone na złote pg. ostatniego średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej, ogłoszonego przed udzieleniem zlecenia.

Gdy na rachunku Banku Polskiego w Austriackim Banku Narodowym znajdować się będzie wystarczające pokrycie, uzyskane z wpłat przez austriackich dłużników na rzecz polskich wierzycieli, Wydział Zagraniczny Banku Polskiego poleci Austriackiemu Bankowi Narodowemu, na podstawie otrzymanych zleceń przekazów, wypłacenie ich w szylingach odbiorcom austriackim.

Wobec niemożności określenia z góry terminu wykonania zlecenia, przeliczenie złotych na szylingi, dokonane przy wpłaceniu złotych, ma jedynie charakter tymczasowy, a przekaz na Austrię będzie uskuteczniony w szylingach w równowartości sumy, wpłaconej w złotych — pg. średniego kursu transakcyjnego Giełdy Warszawskiej **z dnia poprzedzającego dzień wykonania przekazu.** W żadnym jednak wypadku nie może być przekazana do Austrii w szyligach suma wyższa, niż równowartość świadczenia, na którego przekaz zleceniodawca uzyskał zezwolenie.

Bank Polski oraz banki dewizowe będą dokonywały prowizorycznego przeliczenia wpłaconych przez zleceniodawców kwot w złotych pg. średniego kursu transakcyjnego wypłaty na Wiedeń Giełdy Warszawskiej z dnia poprzedzającego otrzymanie zlecenia. Za wykonanie przekazów do Austrii będą pobierały Oddziały Banku Polskiego oraz banki dewizowe prowizję w wysokości 2‰ od sumy każdego zlecenia, uwzględniając przy tym minimalną stawkę zł 2.— od jednego przekazu. Z pobranej od klientów prowizji będą banki dewizowe wpłacać do Banku Polskiego, łącznie z sumą przekazu 1‰, jednak bez uwzględnienia minimum. Ponadto mogą banki dewizowe zaliczać zleceniodawcom efektywnie poniesione koszty własne.

W celu uskutecznienia przekazu do Austrii bank dewizowy wypełnia formularz zlecenia (form. Nr 462), składający się z 4-ch części, z których dwie pierwsze są przeznaczone dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego, trzecią z nich zatrzymuje bank dewizowy, czwarta zaś przeznaczona jest dla klienta i stanowi potwierdzenie przyjętego zlecenia. Blankiety zlecenia (form. Nr 462), których dostarcza Bank Polski, powinny być wypełnione pismem maszynowym, przy czym cel przekazu winien być jasno i zwięźle określony, suma zaś, wyrażona słownie, winna być — o ile możności — wypisana w języku niemieckim. W rubryce „z tytułu" należy podać — zgodnie z wnioskiem złożonym bankowi — kwotę zobowiązania w walucie, na jaką zobowiązanie to faktycznie opiewa. W rubryce „prowizja" winny banki dewizowe wyszczególniać jedynie prowizję, pobraną na rzecz Banku Polskiego. W wypadkach przyjmowania przez banki dewizowe zleceń na przekazy do Austrii w drodze korespondencyjnej może bank dewizowy zastąpić podpis zleceniodawcy własnym podpisem firmowym.

Przyjęte zlecenia do Austrii przekazywać będą banki dewizowe do swej Centrali w Warszawie lub do Oddziału w Warszawie. Centrala lub Odział w Warszawie danego banku dewizowego sporządza zestawienie tych zleceń i przesyła je wraz ze zleceniami do Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego w Warszawie, wpłacając równocześnie ogólną kwotę zestawienia gotówkowym czekiem żyrowym lub przez Izbę Rozrachunkową. Do zestawień winny być dołączone I i II kartki (przeznaczone dla Wydziału Zagranicznego Banku Polskiego i Austriackiego Banku Narodowego) formularza Nr 462. Banki dewizowe, które nie mają Centrali ani Oddziału w Warszawie, przysyłają zestawienie przyjętych zleceń wraz z gotówką do Oddziału Banku Polskiego, w którego okręgu mają swoją siedzibę.

IV. Banki dewizowe mogą przyjmować i dokonywać na zasadach ogólnie obowiązujących przekazy do Austrii poza rozrachunkiem tylko w tych wypadkach, w których chodzi o zapłatę należności za towary pochodzenia nie austriackiego, nie przerobione w Austrii oraz o zapłatę kosztów przewozu tychże towarów przez inne kraje poza Austrią.

V. Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terenie Austrii,

mogą posiadać **rachunki zagraniczne wolne** w bankach dewizowych z tym ograniczeniem, że na rachunki te mogą być zapisywane:

a) równowartość sprzedanych bankom zagranicznych środków płatniczych, z wyjątkiem szylingów austriackich;

b) równowartość czeków, wykupionych w ciężar rachunku wolnego oraz przelewy z innych rachunków zagranicznych wolnych;

c) równowartość weksli, zaopatrzonych w adnotację z zezwoleniem na zapisanie wpływu na rachunek zagraniczny wolny (okólnik Nr 26 część II p. b);

d) należność za towary pochodzenia nie austriackiego, nie przerobione w Austrii, jak i koszty przewozu tych że towarów— na warunkach podanych pod IV.

Zapłata za weksle, wysłane z Polski po 27.IV. 1936 r. z adnotacją Banku Polskiego, noszącą datę niepóźniejszą, niż 31.VII. 1936 r., może być za zezwoleniem Komisji Dewizowej zapisana na rachunek zagraniczny wolny austriackiego zleceniodawcy pod warunkiem przedstawienia dowodów, iż weksle te pochodzą z należności, o których mowa w punkcie IV niniejszego okólnika.

Do wysokości salda na rachunku zagranicznym wolnym mogą być — bez zezwolenia Komisji Dewizowej — dokonywane przekazy do Austrii w drodze rozrachunku polsko-austriackiego.

VI. Sumy zapisane na rachunkach zablokowanych mogą być przekazywane na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austriackiej w ramach przepisów ustępu I niniejszego okólnika, o ile złożono odpowiednie dowody.

VII. Bankom dewizowym wolno nabywać za granicą szylingi austriackie drogą arbitrażu tylko za specjalnym upoważnieniem Banku Polskiego.

VIII. Celem uniknięcia zbyt częstego przekazywania drobnych sum w granicach uprawnień, zawartych w ustępie I, banki dewizowe mogą na żądanie wierzyciela austriackiego zapisywać kwoty, podlegające przekazaniu na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austriackiej, na specjalne rachunki zablokowane osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Austrii, których salda z chwilą osiągnięcia kwoty zł 3.000.— winny być przez banki dewizowe — nawet bez specjalnego zlecenia właścicieli rachunków — przekazane drogą rozrachunku do Austrii. Kwotami wpisanymi na takie rachunki można dysponować wyłącznie w formie przekazów do Austrii na podstawie umowy rozrachunkowej polsko-austriackiej.

Komisja Dewizowa.

UWAGA: okólnik nr 17 z dnia 23.VII. 1936 r. oraz uzupełnienie tegoż okólnika z dnia 31.VIII. 1936 r. przestają obowiązywać.

OKÓLNIK

z dnia 22 października 1936 r.

o zmianie okólnika Nr 6 z dnia 4 maja 1936 r. w sprawie upoważnienia eksporterów do stawiania do dyspozycji cudzoziemców niektórych środków płatniczych i ich przekazywania (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13 poz. 448), częściowo zmienionego okólnikiem z dnia 11 sierpnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23 poz. 723). *)

Komisja Dewizowa uchwałą z dnia 21 października 1936 r. zmieniła okólnik z dnia 11 sierpnia 1936 r. w następujący sposób:

Ustęp I C skreśla się, wstawiając ustęp następujący:

„C. Przekazy na powyższe cele (A i B) mogą być dokonywane z zapasu zagranicznych środków płatniczych, które eksporter już posiada z eksportu lub uzyska w przyszłości, jednakże tylko wówczas, jeżeli wyżej wymienione koszty związane są przyczynowo z eksportem bieżącym lub takim, który ma być dokonany w najbliższej przyszłości — i to tylko w rozmiarach, stosowanych dotychczas przez dane przedsiębiorstwo; nie są natomiast dopuszczalne bez zezwolenia Komisji Dewizowej takie przekazy na pokrycie kosztów, związanych z eksportem dokonanym już dawniej.

Eksporter obowiązany jest, przy sprzedaży bankowi dewizowemu waluty eksportowej, wyszczególnić na odwrocie górnego odcinka egzemplarza V zgłoszenia wywozu (zaświadczenie walutowe) wydatki związane z eksportem, które zostały przez niego potrącone z waluty eksportowej na cele wyszczególnione w ust. A. i B. Równocześnie eksporter powinien umieścić na tym samym odcinku pisemne oświadczenie, że dla organów kontroli dewizowej przechowuje u siebie dokumenty, uzasadniające dokonanie przekazów na wymienione cele. Wspomnianą kontrolę przeprowadzać będzie — po za innymi upoważnionymi do tego organami — Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego, ewentualnie za pośrednictwem zrzeszeń branżowych, upoważnionych do wydawania zaświadczeń walutowych.

Komisja Dewizowa.

OKÓLNIK Nr 37

z dnia 24 października 1936 r.

o rejestrach i kartotekach dewizowych.

I. Banki dewizowe są obowiązane prowadzić rejestry, do których należy zapisywać kolejno wszystkie wnioski, złożone zarówno bankowi przez klientów, jak i Komisji Dewizowej przez banki w imieniu własnym lub klientów. Zależnie od potrzeb instytucji można prowadzić jeden lub kilka rejestrów, zawierających następujące dane:

*) Patrz ostatni komunikat, str. 1068, niniejszego Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29.

1) Nr bieżący wniosku;
2) datę złożenia wniosku;
3) kwotę waluty obcej i równowartość w złotych;
4) rodzaj zlecenia (przekaz, wpłata na rachunek zagraniczny wolny, wysyłka weksli, czeków lub innych walorów, wypłata z rachunku zablokowanego itd);
5) nazwisko wnioskodawcy lub klienta, w którego imieniu bank postawił wniosek;
6) datę wysłania wniosku do Komisji Dewizowej;
7) datę i Nr zezwolenia Komisji Dewizowej lub wzmiankę o decyzji odmownej albo odraczającej, bądź datę i Nr zaświadczenia Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego.

Wypełnienie rubryki 4 jest zbędne w tych wypadkach, w których rejestr służy tylko do zapisywania transakcji jednego rodzaju, jak np.: do zapisywania sprzedaży pieniędzy zagranicznych na podstawie pasztortów.

Banki dewizowe mogą prowadzić odrębny rejestr dla wniosków załatwianych we własnym zakresie (np. dla należności towarowych do zł 3.000) i osobny dla wniosków zatwierdzanych przez Komisję Dewizową. Rejestry powinny być prowadzone w ten sposób, aby nie była utrudniona ani kontrola, ani ustalanie danych statystycznych.

Poniżej podaje się wzór rejestru:

Numer wniosku	Data	Kwota		Rodzaj zlecenia	Nazwisko wnioskodawcy	Data wysłania	Nr zezwol. Komisji
		wal. obca	złote				
1	2	3	3a	4	5	6	7

II. Ponadto banki dewizowe obowiązane są prowadzić kartotekę, ułożoną według nazwisk wnioskodawców lub klientów, w których imieniu bank postawił wniosek. Nie podlegają rejestracji w kartotece wnioski, złożone przez klientów na sprzedaż środków płatniczych w ramach § 12 Rozp. Min. Skarbu z dnia 24.VII. 1936 r.

Poszczególne karty powinny zawierać następujące dane:

nazwisko, imię i adres wnioskodawcy;
Nr wniosku;
walutę i kwotę, na które wniosek opiewa;
walutę i kwotę, na które opiewa zezwolenie;
sposób wykonania;
datę wykonania zlecenia;
w formie uwagi: krótką wzmiankę o sposobie wykonania w wypadku wysłania za granicę weksli, czeków lub innych walorów złożonych w tym celu bankowi.

Poniżej podaje się wzór karty do kartoteki:

Nazwisko i imię ____________________

Adres ____________________

Data	Wniosek			Zezwolenie			Wykonanie			Uwaga
	Nr	wal.	kwota	wal.	kwota	treść	wal.	kwota	data	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Wypełnienie rubryk 5 — 9 jest zbyteczne, jeżeli kwota, na którą wniosek i zezwolenie opiewają, jest identyczna i jeżeli zostaje w całości jednorazowo przekazana. Jeżeli kwota objęta jednym zezwoleniem jest przekazywana ratami, wówczas wszystkie poszczególne przekazy powinny być zapisane przy danym wniosku.

III. Zobowiązania do złożenia w oznaczonym terminie brakujących do wniosku dokumentów winny być prowadzone w ewidencji za pomocą osobnej kartoteki ułożonej wg. dat, w których upływa termin złożenia dokumentów lub w formie terminarza.

IV. W adnotacjach, korespondencji i we wszystkich dowodach należy podawać numer rejestru, pod którym został wniosek wpisany. Numer ten należy podawać również w księgach banku, jeśli organizacja danej instytucji na to pozwala.

Dla usprawiedliwienia dokonanych księgowań, na wypadek kontroli, należy w zawiadomieniach o inkasie, na rachunek cudzoziemca, weksli, czeków lub dokumentów płatnych w kraju i wysłanych poprzednio za granicę, podawać nazwę banku dewizowego i numer rejestru tego banku, za którego pośrednictwem weksel, czek lub dokument został poprzednio wysłany za granicę, w ten sposób, aby dane te były widoczne na kopiach korespondencji pozostałych w banku.

V. Wnioski i dokumenty złożone przy wnioskach winny być przechowywane i rejestr tych wniosków prowadzony w tej placówce banku dewizowego, która wniosek załatwia, t. j. decyduje lub też przedkłada do decyzji Komisji Dewizowej. Jeżeli zatem na podstawie we-

wnętrznych zarządzeń banku dewizowego niektóre placówki nie mają prawa załatwiania przyjętych przez nie wniosków, wówczas wnioski składane za pośrednictwem tych placówek winny być zapisywane do rejestru oraz dokumenty przechowywane w tej placówce banku (Centrali lub w innym Oddziale), która wnioski załatwia.

W razie wysyłki weksli, czeków lub innych walorów na podstawie przepisów okólnika Nr 26 należy przy wniosku przechowywać dokładny wykaz tych walorów, zawierający najważniejsze ich cechy.

Kopie wniosków, zaopatrzone w decyzję Komisji Dewizowej i podpis Biura Komisji nie mogą być przez banki dewizowe nikomu wydawane.

VI. Postanowienia niniejszego okólnika obowiązują od dnia 1 listopada 1936 r.

Komisja Dewizowa.

887.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 października 1936 r.

L. D. I. 4417/3/36

o wstrzymaniu wysyłania znaczków stempl. 50 gr w celu wyczerpania zapasu zn. 25 gr.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz wszystkich Urzędów Skarbowych, Urzędów Opłat Stemplowych i Urzędów Celnych.

Na skutek dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 15), znoszącego opłaty stemplowe od rachunków i pokwitowań, stały się zbędne znaczki stemplowe po 25 groszy.

W celu wyczerpania zapasu znaczków stemplowych 25 gr Ministerstwo Skarbu z dnia 1 listopada 1936 r. wstrzymuje wysyłanie znaczków stemplowych 50 gr, aby tą drogą umożliwić zużycie zapasu znaczków stemplowych 25 gr.

Począwszy od dnia 1 listopada 1936 r. Urzędy Skarbowe, Opłat Stemplowych i Celne, zamawiając znaczki stemplowe, winny zamawiać zamiast znaczków stemplowych 50 gr odpowiednio większą ilość znaczków stemplowych 25 gr.

O wyczerpaniu się zapasu znaczków 25 gr i o ponownym rozpoczęciu wysyłania znaczków 50 gr nastąpi zawiadomienie we właściwym czasie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

888.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 października 1936 r.

L. D. III. 14248/4/36

o pobieraniu odsetek od zaległych wkładek na wypadek bezrobocia.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Dyrekcyj Ceł, Urzędów Skarbowych i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania następującej treści wyciąg z pisma Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 16 września 1936 r. w sprawie pobierania odsetek od zaległych wkładek w zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia i od zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Dr Bielak.*

Zał. do okólnika L. D. III. 14248/4/36.

Wyciąg

z pisma Ministerstwa Opieki Społecznej
z dnia 16 września 1936 r.
Nr P. Z. M. 119/13-6.

Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85 poz. 519) nie dotyczy pobierania odsetek od zaległych wkładek w zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia. Sprawa pobierania tych odsetek została unormowana dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 25).

Pobieranie odsetek od zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy reguluje:

1) w stosunku do opłat, przewidzianych w art. art. 16, 17, 18, 19, 20, 23, 24, 25 i 26 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22 poz. 163) na mocy §§ 16 i 18 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22 poz. 176) zmienionego rozporządzeniem z dnia 22 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110 poz. 978), — **ustawa z dnia 18 marca 1935 r.** (Dz. U. R. P. z r. 1936, Nr 8 poz. 88);

2) w stosunku do opłat, przewidzianych w art. 15 cytowanej ustawy z dnia 16 marca 1933 r.:

a) jeżeli wymiar ich i pobór na mocy § 5a pow. rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 22 grudnia 1934 r. i na podstawie zarządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 24

stycznia 1935 r. M. P. Nr 25 poz. 40) należy do ubezpieczalni społecznych — **ustawa z dnia 18 marca 1935 r.** (Dz. U. R. P. z 1936 r., Nr 8 poz. 88);

b) jeżeli zaś wymiar ich i pobór na mocy § 19 powołanego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. dokonywany jest przez organy Funduszu Pracy — **ustawa z dnia 18 lipca 1924 r.** (Dz. U. R. P. z r. 1932, Nr 58 poz. 555) w brzmieniu **dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r.** (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 25).

889.

OKÓLNIK MINISTESTWA SKARBU

z dnia 29 października 1936 r.

L. D. IV. 26160/3/36

w sprawie wywozu masła za granicę.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W numerze 252 Monitora Polskiego pod poz. 451, ogłoszone zostało obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1936 r. o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła.*) Zgodnie z tym obwieszczeniem wywóz masła ma się odbywać przy zachowaniu warunków przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. o wywozie masła za granicę (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 569).

W związku z tym wyjaśnia się co następuje:

1. Od 1 listopada 1936 r. za podstawę do zwolnienia od cła wywozowego naturalnego masła krowiego (poz. 31 t. c. wyw.) służyć ma zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wydawane wg ustalonego wzoru za pośrednictwem **Muzeum Przemysłu i Rolnictwa** w Warszawie przez podległe mu poszczególne stacje badania masła. W okresie przejściowym należy jednak honorować również zaświadczenia wystawione przed 1 listopada b. r. przez dotychczasowe zakłady badania masła — aż do czasu wygaśnięcia terminu ważności tych zaświadczeń. Na terenie W. M. Gdańska zaświadczenia, o których mowa, wydawane będą aż do dalszego zarządzenia przez Stację Kontroli Mleka Instytutu Rolniczego Politechniki Gdańskiej.

2. Jak wynika z tekstu zaświadczenia, dane wypełniane przez Stację Badania Masła mogą być korygowane w związku z kontrolą, przeprowadzaną zgodnie z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 października 1936 r. przez delegata Centralnej Stacji Badania Masła. Ewentualne uwagi delegata co do wstrzymania wysyłki niektórych, objętych zaświadczeniem jednostek opakunkowych winny być przez Urząd Celny honorowane.

3. Eksporter, ubiegający się o zwolnienie masła od cła wywozowego, powinien złożyć Urzędowi Celnemu pisemne zgłoszenie na formularzu, ustalonym w § 56 ust. 7 przepisów wykonawczych do prawa celnego i dołączyć do tego zgłoszenia zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu i odcinek potwierdzający wywóz.

4. Zaświadczenie, zawierające wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu o zwolnienie od cła łącznie z zaświadczeniem (kwalifikacyjnym) Stacji Badania Masła oraz adnotacjami na nim chłodni portowej, jak też ewentualnie adnotacjami kontroli, o której jest mowa w p. 2, Urząd Celny dołącza do zgłoszenia wywozowego, jako dokument usprawiedliwiający zwolnienie od cła wywozowego. Odcinek zaś, składający się z kopii zaświadczenia Stacji Badania Masła i tekstu, przeznaczonego do wypełnienia przez urząd celny, urząd powinien przesyłać Ministerstwu Przemysłu i Handlu w każdy poniedziałek za ubiegły tydzień.

5. Zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu ważne jest w terminach podanych w zaświadczeniu kwalifikacyjnym Stacji Badania Masła i służy do jednorazowej odprawy celnej. Z reguły termin ten, zgodnie z § 17 wymienionego na wstępie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, określa się na 7 dni od daty wystawienia. Jeżeli jednak przesyłki masła w ciągu 3 dni, od daty wystawienia zaświadczenia zostaną zamagazynowane w chłodni portowej, wówczas termin ważności zaświadczenia należy uważać za przedłużony do 10 dni od daty wystawienia.

6. Na podstawie jednego zaświadczenia mogą być wywiezione ilości masła, podane w tym zaświadczeniu z 10% tolerancją ponad wagę wskazaną w zaświadczeniu. Ilość jednostek opakunkowych (beczek, skrzyń) nie może być jednak przekroczona ponad ilość podaną w zaświadczeniu.

7. Czynności urzędu celnego przy rewizji wywożonego masła polegać będą na sprawdzeniu zgodności transportu z danymi zaświadczenia, przy czym okoliczności, wynikające z ewentualnych uwag kontroli (p. 2) i adnotacji chłodni portowej, powinny być uwzględniane.

8. Jak długo naturalne masło korzysta ze zwrotu cła przy wywozie, oprócz dokumentów podanych w niniejszym okólniku, do zgłoszenia celnego wywozowego powinny być dołączane zaświadczenie eksportowe i ewentualnie inne dokumenty, przy zachowaniu trybu przewidzianego w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotu ceł przy wywozie za granicę niektórych towarów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 31 poz. 398).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

*) Patrz przedruk w niniejszym Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 29, poz. 852, str. 1040.

890.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 października 1936 r.

L. D. IV. 16147/3/36

w sprawie interpretacji § 208 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do postanowienia § 208 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego, należności celne od towarów zrewidowanych i następnie przekazanych do innego urzędu celnego celem pobrania tych należności, powinny być uiszczone przez stronę w nieprzekraczalnym 14-dniowym okresie, licząc od dnia następnego po dniu przyjęcia przekazanego towaru przez odbiorczy urząd celny.

Wyznaczenie powyższego terminu do uiszczenia należności celnych nasunęło jednej z Dyrekcyj Ceł pytanie, czy o stosowaniu stawek celnych oraz opłat manipulacyjnych do towarów zrewidowanych, a następnie przekazanych do innych urzędów celnych, rozstrzyga uiszczenie omawianych należności w okresie ustalonym art. 116 prawa celnego, czy też w tych przypadkach należy brać za podstawę okres wyznaczony dla uiszczenia należności celnych wg § 208 ust. 2 przep. wykonawczych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przekazanie odprawionego towaru do innego urzędu celnego, celem pobrania tam należności celnych i wyznaczenie 14-dniowego okresu do uiszczenia tych należności w urzędzie celnym odbiorczym, jest tylko odroczeniem zapłaty w związku z przekazaniem czynności pobrania należności innemu urzędowi celnemu i nie zmienia w niczym postanowień art. 46 ust. 6 prawa celnego, na których podstawie o stosowaniu stawek celnych oraz opłat manipulacyjnych rozstrzyga dzień zgłoszenia celnego, jeżeli uiszczenie należności celnych nastąpi w okresie ustalonym art. 116 pr. celn. Po upływie tego okresu rozstrzyga dzień uiszczenia należności celnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

891.

OKÓLNIK MINISTESTWA SKARBU

z dnia 23 października 1936 r.

L. D. V. 43639/4/36

w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1937.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Wobec zbliżającego się terminu nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1937, Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu), aby niezwłocznie za pomocą publicznych obwieszczeń podały do wiadomości płatnikom podatku przemysłowego termin nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (art. 27 ustawy o państwowym podatku przemysłowym—Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46 poz. 339; przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16 poz. 508) z podaniem cen świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych według kategoryj i klas miejscowości i z powołaniem się na przepisy karne zawarte w art. 178 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14 poz. 134; przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 174).

Nakład obwieszczenia należy zarządzić we własnym zakresie, w takiej ogólnej ilości, aby podległe Urzędy Skarbowe były zaopatrzone w odpowiednią ilość obwieszczeń. Koszty nakładu pokryją Izby Skarbowe z przyznanych na ten cel kredytów.

Podległym Urzędom Skarbowym należy natychmiast wydać, stosownie do §§ 277 — 282 Instrukcji Podatkowej, zarządzenia niezbędne do rozpoczęcia i należytego prowadzenia akcji wydawania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1937.

Do ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracynjych należy pobrać dodatki według następujących zasad:

1) dodatki na rzecz związków samorządowych należy pobrać w wysokości 30%, określonej w ustępie (2) art. 42 ustawy o państwowym podatku przemysłowym. O ile przed rozpoczęciem akcji wydawania świadectw przemysłowych gmina doniesie Izbie Skarbowej o uchwaleniu niższej stopy procentowej tych dodatków, wówczas należy pobierać tę niższą stopę.

Wpływy należy zarachowywać w sposób dotychczasowy na sumy komunalne uprawnionych związków samorządowych, zgodnie z art. 8 jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, w brzmieniu obwieszczenia

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454; przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22 poz. 692).

2) dodatki na rzecz instytucyj, wymienionych w punktach a) i b) ustępu (1) art. 43 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, należy pobrać na całym obszarze Państwa w maksymalnej wysokości, określonej w tymże artykule. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 10 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr 108 poz. 771) reguluje sprawę dodatków na rzecz instytucyj, wymienionych w punkcie a) ustęp (1) art. 43 cytowanej ustawy. Instrukcja w sprawie zarachowań i podejmowania dodatków na rzecz instytucyj, o których mowa w punkcie b) ustęp (1) art. 43 cytowanej ustawy, ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 12, poz. 143 z 1927 r. — obowiązuje w dalszym ciągu z tą zmianą, że wpływy na rzecz szkół zawodowych, mają być zarachowywane i przekazywane w sposób wskazany w § 30 ustęp 6 przepisów dla kas Urzędów Skarbowych i w § 16 ustęp 5 przepisów rachunkowo-kasowych dla wydziałów rachunkowo-kasowych Izb Skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. z 1935 r. Nr 9 poz. 178).

Co do sposobu zarachowania i wypłaty wpływów z dodatków pobieranych na rzecz Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Izb Rzemieślniczych, należy stosować się do wskazówek zawartych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 17 września 1936 r. L. D. III. 13714/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 26 poz. 792).

Nadto w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr 22 poz. 127), należy pobierać 15% dodatek do należności skarbowych przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na na rok 1937.

Wpływy z tego dodatku winny być zarachowane w myśl wskazówek, zawartych w ustępie 2 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 25 kwietnia 1936 r. L. D. III. 5020/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11 poz. 352).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

892.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 października 1936 r.
L. D. V. 11904/1/36

w sprawie przedkładania Ministerstwu Skarbu imiennych wykazów odwołań zalegających dłużej niż rok.

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z okólnikiem z dnia 11 lipca 1935 r. L. D. V. 22016/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 22 poz. 513) w sprawie corocznego przedkładania imiennych wykazów, zalegających dłużej niż rok odwołań od wymiarów podatków i grzywien, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Imienne wykazy zalegających dłużej niż rok odwołań sporządzają urzędy skarbowe według załączonego wzoru Nr 1 przebitkowo w 2 egzemplarzach i przedkładają je przełożonym izbom skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku. Oddziały (referaty) bilansowe sporządzają wykazy według tego samego wzoru. Wykazem objąć należy wszystkie odwołania wniesione przez podatników przed dniem 1 stycznia roku poprzedzającego rok, w którym się wykaz sporządza, a figurujące w rejestrach odwołań jako jeszcze nie załatwione ostatecznie w dniu 31 grudnia tegoż roku.

W wykazie należy umieścić przede wszystkim odwołania od wymiaru podatku gruntowego (podania o przeprowadzenie zmiany opodatkowania podatkiem gruntowym wskutek pozbycia części gruntów lub o przeniesienie gruntów do niższej kategorii—traktuje się w tym wypadku jako odwołania od wymiaru podatku gruntowego), następnie od wymiaru podatku od nieruchomości itd. w kolejności podatków (grzywien), ustalonej w załączonym wzorze Nr 2.

Przy odwołaniach zalegających w urzędzie skarbowym (oddziale — referacie bilansowym) należy podać przyczynę niemożności załatwienia odwołania, a jeżeli przyczyną tą jest niedostarczenie materiałów przez inny urząd, należy wskazać ten urząd oraz podać daty i liczby wszystkich pism, którymi zwrócono się o dostarczenie materiałów lub ponaglono załatwienie.

Przy pozycjach odnoszących się do odwołań zwróconych przez władzę odwoławczą do uzupełnienia, a których nie przedłożono ponownie władzy odwoławczej po uzupełnieniu, nie wypełnia się podziałki 5 wykazu, datę zaś otrzymania odwołania do uzupełnienia podaje się w przedziałce 7. Analogicznie należy postępować, jeżeli chodzi o odwołania, w których urząd wydał orzeczenie na podstawie art. 111 o. p., a płatnik zażądał rozpatrzenia odwołania przez instację odwoławczą.

Po otrzymaniu imiennych wykazów z urzędów skarbowych izba skarbowa (Wydział Skarbowy) sprawdzi, czy umieszczone w wykazach jako przedłożone izbie skarbowej odwołania rzeczywiście do izby (Wydziału) wpłynęły i nie zostały do dnia 31 grudnia załatwione oraz wskaże przyczynę niezałatwienia, następnie, jeżeli chodzi o odwołanie przesłane komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia (§ 404 i. p.) i przez komisję odwoławczą do dnia 31 grudnia niezałatwione, wypełni przedziałkę 6 wykazów, po czym sporządzi ogólne zestawienie cyfrowe z całego okręgu według załączonego wzoru Nr 2, obejmując nim również dane z imiennego wykazu sporządzonego przez oddział (referat) bilansowy.

Zestawienie według wzoru Nr 2 przedkłada izba skarbowa (Wydział Skarbowy) wraz z pierwszymi egzemplarzami wykazów imiennych Ministerstwu Skarbu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 lutego każdego roku, **podając równocześnie jakie środki przedsięwzięła w celu jak najrychlejszego zlikwidowania objętych wykazami odwołań.**

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
o sprostowaniu błędu w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 20 lipca 1936 r. L. D. I. 3355/2/36.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że:

W okólniku ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 20 poz. 26 z roku 1936 na stronicy 743 szpalta lewa w wierszu 11 od góry — zamiast wyrazu „teorii" powinien być wyraz „teoretycznie".

Komunikat
o sprostowaniu błędu w obwieszczeniu przewodniczącego Rady Spółdzielczej z dnia 12 października 1936 r.

W Dz. Urzędowym Nr 28 poz. 828 na str. 1000 lewa szpalta w wierszu 4-tym od góry należy po wyrazach: „w Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-" wstawić wyraz „gospodarczych" zamiast „gastronomicznych".

Komunikat
o utworzeniu 2-ch rejonów Kontroli Skarbowej w Krakowie.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż z dniem 1 listopada 1936 r. zostaną utworzone w Krakowie dwa rejony Kontroli Skarbowej.

Rejon Kontroli Skarbowej Kraków I — na miasto Kraków i Rejon Kontroli Skarbowej Kraków II — na powiat Krakowski.

W związku z powyższym ulega odpowiedniej zmianie załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dn. 23 sierpnia 1933 r. (Monitor Polski Nr 209 poz. 234).

Komunikat
w sprawie płatności podatków w miesiącu listopadzie 1936 r.

W listopadzie płatne są następujące podatki:

1) do dnia 5 listopada — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 — 31 października 1936 r.; do 20 listopada — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 1 do 15 listopada 1936 r.;

2) do dnia 7 listopada — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych w październiku 1936 r.;

3) do dnia 15 listopada — III rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1936, przez drobne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe;

4) do dnia 25 listopada — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936, w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w październiku 1936 r. przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia — a z innych przedsiębiorstw—przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

5) do dnia 30 listopada — II rata podatku gruntowego za rok 1936;

6) do dnia 30 listopada — reszta nadzwyczajnej daniny majątkowej za rok 1936, przez płatników I grupy kontyngentowej (rolnictwo);

7) do dnia 30 listopada — II rata (półroczna) podatku od nieruchomości.

Ponadto płatne są w listopadzie zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu, oraz podatki na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat
o sprostowaniu błędu w okólniku Komisji Dewizowej z dnia 11 sierpnia 1936 r.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że:

W okólniku Komisji Dewizowej ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 23 poz. 723 z 1936 r. na stronicy 877, szpalta prawa, tytuł zamiast podanego, powinien brzmieć jak następuje:

„o zmianie, na podstawie uchwały Komisji Dewizowej z dnia 10 sierpnia 1936 r., okólnika Nr 6 z dnia 4 maja 1936 r. w sprawie upoważnienia ekspertów do stawiania do dyspozycji cudzoziemców niektórych środków płatniczych i ich przekazywania".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 227

dnia 28 października 1936 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89.63	89,20
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,31½	5.28½
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,30½	5,27½
Floreny holenderskie	100 Fl.	287,90	286,20
Franki francuskie	100 Fr.	24,78	24,64
Franki szwajcarskie	100 Fr.	122,35	121,55
Funty angielskie	1 Ł.	26,05	25,89
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	17,50	17,00
Korony duńskie	100 K.	116,24	115,40
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,88	129,90
Korony szwedzkie	100 K.	134,23	133,25
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	25,40	24,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,49	11,30
Marki niemieckie	100 Mk.	118,00	112,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	93,00	90,00

WALUTY	Za	Tranzakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	287,20	287,90	286,50
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,45	89,63	89,27
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	11,46	11,49	11,43
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	116,24	115,66
Londyn	1 Ł.	25,98	26,05	25,91
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	28,00	28,10	27,90
Montreal	1 Dol.	—	5,31	5,28½
Nowy Jork	1 Dol.	—	5,32¼	5,29¾
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31¼	5,32½	5,30
Oslo	100 K.	—	130,88	130,22
Paryż	100 Fr.	24,72	24,78	24,66
Praga	100 K.	18,80	18,85	18,75
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,90	134,23	133,57
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	122,05	122,35	121,75
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	127,00	120,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.